

ХРИСТИЯНИТЕ „ИЗВЪН ЦЪРКВАТА“

Андрю Стром

**Защо десетки хиляди посветени християни напускат църквите?
Това някакво „движение“ ли е?
От какво е причинено това световно явление?**

Може да запишете, разпечатате или да фотокопирате тази книга, за да я раздадете на хората около вас. Но ако искате да публикувате части от нея, или цялата книга, под друга форма или публикация, моля обърнете се първо към автора за разрешение:

Andrew Strom, prophetic@revivalschool.com

Може да намерите тази книга на английски език на интернет адрес:
<http://www.revivalschool.com>

На български език на интернет адрес: <http://topmount.dir.bg>

Този превод и публикацията на материала на посочената страница е направен с изричното съгласие на автора.

Превод: Ивет Кънчева, 2005 г. , topmount@abv.bg

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Световен феномен.
2. Моята опитност „в пустинята“.
3. Защо напускат?
4. „Призовани“?
5. Контрол и духовна злоупотреба.
6. Машината
7. Защо „пустинята“?
8. Опасности.
9. Християните „извън църквата“, посещаващи църква.
10. Съживлението отговор ли е?

**„УЧУДВАЩО Е ЧЕ ПРИБЛИЗИТЕЛНО 10 МИЛИОНА НОВОРОДЕНИ
ВЪЗРАСТНИ ХРИСТИЯНИ [В САЩ] НЕ ПОСЕЩАВАТ ЦЪРКВА.“**

- Джордж Барна – www.barna.org

ГЛАВА ПЪРВА

СВЕТОВЕН ФЕНОМЕН

За мен целият този „лавинообразен ефект“ започна с едно радио предаване и един имейл. През март 2003 г. бях поканен в християнска мрежа „Рема“ в Нова Зеландия, за да дискутирам растящия феномен на „християните извън църквата“. Повод за това беше една от моите книги, в която аз разказвам за моята опитност „в пустинята“ и факта, че много християни днес излизат от църковната система. Това беше явление, за което аз знаех нещичко, но си няхах и идея за размера или обхвата на това, което се случваше.

През същата седмица, когато бях в радио предаването, аз публикувах една статия по същата тема в нашата международна имейл листа. Резултатът беше потоп от отговори от целия свят. По-долу е имейлът, който аз изпратих. Няхах идея, че това би предизвикало такава верижна реакция.

*ИМЕЙЛ: ХРИСТИЯНИТЕ „ИЗВЪН ЦЪРКВАТА“
Андрю Стром. [4 април 2003].*

Днес ви пиша по една необичайна тема. Понеделник вечерта (31 март) бях поканен в едно християнско радио предаване в Нова Зеландия, за да дискутирам нарастващия брой на християните „извън църквата“ на запад – хора, които са напуснали църквите си по различни причини, но все още държат здраво християнската вяра. Беше много интересна вечер, а телефоните загряха.

Този феномен „Извън църквата“ толкова много се е разрастнал, че книги се пишат за него. Всъщност, преди една година аз чух, че има ДЕСЕТКИ ХИЛЯДИ подобни християни само в нашия град (Оукланд). И мисля, че същата е ситуацията в целия западен свят. Лично аз влязох във връзка с буквално стотици подобни хора. Учудващото е, че те често са от най-посветените християни – молещи се, проникателни, мислещи дълбоко. Но все пак, те са

стигнали дотам да се изморят от „игричките“ вътре в църковната система и са излезли от нея. Често те са били въввлечени в нея с години. Даже обикновено са били и различни водачи.

Но сега те напускат. Защо? Това е доста трудно за обяснение от страна на църквите. Обикновените обвинения са често от този вид: „Еди-кой-си е бил наранен и сега има корен на горчивина“. Или пък са „в бунт“. Или пък не участват в екипа. Или са „отстъпили“.

Но ако говорите с тези хора, често ще видите, че те са седяли в църквата в продължение на години и просто не могат повече да стоят и да гледат същата игра. ЛИПСАТА НА БОГ е това, с което се сблъскват – дори и в „най-изпълнените с Духа“ църкви. КЪДЕ Е БОГ В ЦЯЛАТА ТАЗИ ДЕЙНОСТ? Със сигурност това не е начинът, не е пътят?

Нови увлечения и програми идват и си отиват, но посредствеността и ЛИПСАТА НА БОГ като че ли продължават завинаги. И много тихо, без никой да забележи, те бавно се измъкват през вратата – с намерение никога да не се върнат. Някои дори ми казаха, че са почувствали Бог да ги „призовава навън“. Други просто са почувствали, че не могат да останат повече. Положението в църквата им е тежало повече, отколкото са могли да изразят с думи.

Много често те са правили обиколки по други църкви, надявайки се, че ще намерят място, където да се почувстват „правилно“ по някакъв начин. (Въпреки, че много от тях не са от „скачащите от църква в църква“ по природа). Но местата, които посещавали, не изглеждали „по-правилни“ от мястото, което са напуснали. И след известно време по-лесно за тях е било да си останат вкъщи с Бог.

Както казах по-рано, повечето от тези хора не са се отказали от християнството. Те са се отказали от днешната църковна система. Хиляди вече са напуснали. И мнозина се чувстват така, сякаш „чакаат нещо“.

Някои от тези хора са започнали домашни общения. Или се срещат с други двойки редовно. Но мнозина не се срещат с никого изобщо и считат, че се намират на „пустинно“ място – насаме с Бог. (Много познато).

Бях запитан преди няколко седмици от един пастор дали бих се съгласил, че това, което се случва, е „движение от Бог“. Това беше доста радикална мисъл. Много водачи биха помислили обратното. Защото всичко, което води хора извън „тяхната църква“ не може да е Бог, нали?

Хмммммм. Това, което аз знам, е: Идеята за преминаване през „пустинята“ преди да се влезе в „обежданата земя“ е напълно библийска. Всъщност, може да го намерите в цялата Библия. Дори Исус мина през такова време в пустинята.

Но не е възможно да стоиш „сам“ завинаги. Някой ден, ако тези хора искат да са част от новото движение на Божия Дух, те трябва да излязат от пустинята и да станат част от „ТЯЛОТО“, което Исус ще събере заедно – „новият мех“, който ще дойде с това ново движение на Бог. Иначе те могат да го пропуснат. Това е голяма опасност.

Сигурен съм, че има много от вас в тази имейл листа, които имат коментари и свидетелства по тази тема. Бих се радвал да ви чуя. Всичко това става наистина значителен проблем в църквата.

Бог да ви благослови, приятели.

В продължение на седмици, след като публикувах тази статия, бях заливан от имейли. Изглежда тя обикаляше из интернет, защото много отговори бяха от хора, които не бяха от нашата листа. Такъв огромен брой сърдечни истории от хора, които все още обичат Исус, но са напуснали църквите си (в повечето случаи завинаги). Как се отвориха очите ми! Разбрах, че този проблем е много по-голям, отколкото много от нас си мислеха. Не мисля, че много от християнските водачи имат някаква идея колко много вярващи излизат от „организираната религия“ днес.

В цялата книга ще прочетете много от тези истории, изпратени до мен от целия свят. За да разберете колко „глобално“ е това явление, ето ви малък подбор от тях, с който да започнете:

Ян (Шотландия):

Ние сме една група от четирима християни, които се събираме по домовете си. Преди бяхме водачи в нашата местна църква, но поради различни причини се намерихме извън нея. И така както и вие, ние видяхме, че не сме сами. Срецаха ни се с десетки християни от цяла Шотландия, които са в същото положение. И повечето са били водачи в местните им църкви. Снощи бяхме заедно с две семейства, които имат 8 или 9 събирания у дома си. Вашата оценка за броя на хората в това положение изглежда вярна. Запознах се с човек от Лондон, който има мейлинг листа с четири хиляди човека.

Мери (САЩ):

Ще бъдете МНОГО изненадан от броя на МНОГО надарените и зрели християнски водачи, които НЕ посещават редовно църква тук в Южна Калифорния. Преди 7 години със съпруга ми водехме група за 15 двойки. Само 3 от тях все още посещават църква.

Томас (САЩ):

Аз и моето семейство сме едни от, вярвам, милионите, които са напуснали църковната система или са призвани от Бог в „пустинята“. Както и Бог ни обясни нашето извеждане, Той каза, че това цяло да бъде време на пречистване и обучение, така че да

стоим единствено в Него и да стоим правилно, когато бъдем заведени обратно заедно с мнозината. Ние все още имаме общение и споделяме Словото с други. Ние все още, по Негово водителство, вършим делата на Църквата: посрещаме нуждите на другите и споделяме Неговата истина. Ние просто не сме част от системата и не вярваме, че някога ще бъдем призвани да се присъединим към религиозна система, но по-скоро към живото плодно Тяло.

Майк (Великобритания, Vineyard Church)

Току-що прочетох вашата статия за „Християните извън църквата“. Удивително – постепенно и аз започнах да усещам, че точно това се случва и тук, във Великобритания. Толкова много добри християни са извън Тялото... и аз винаги съм мислил, че ако някой се ампутира по този начин, то той ще умре и ще изгние, като отделен от тялото пръст – но тези хора все още не са, все пак ...Едно нещо е загубата за църквата, а друго и опасността за самите тях – и все пак, явно става въпрос за това нещо с пустинята. Ето например цар Давид, как той прекара всички онези години, бягайки в пустинята, преди помазанието да дойде в изпълнение...

Донналеа (Южна Африка):

Това явление достигна и нашата страна. Сигурна съм, че много християни от Южна Африка извън църквата, вече са ви писали. И въпреки, че аз посещавам църква, минах през много трудни времена, опитвайки се да ходя там всяка неделя. Аз обичам Господ с цялото си сърце, но християните и модерното християнство или по-скоро „църквинство“ ми лаят по нервите. Изморена съм от всички програми, без да виждам и чувствам как Бог е в контрол. Отчаяно искам да познавам отново Бог и да зная Неговата воля. През седмицата ходя на едно събиране с хора, които са напуснали напълно църквата, и както и другите споменати в това явление, са истински християни, търсещи искрено Божията воля.

Тони (Южна Африка):

Прочетох вашата статия за „Християните извън църквата“ с голям интерес и потвърждавам, че това е световен феномен. Лично аз съм говорил с много християни в чужбина, като много от тях са бизнесмени (изглежда бизнес обществото първо го идентифицира). И наистина това, което започна като тънка струйка, се превърна в голям потоп и мнозина вече са напуснали, или напускат в момента.

Жуко (Финландия):

Вие сте описал моята ситуация в статията „Християните извън църквата“. Мнозина във Финландия са в същото положение. Не знам обаче какво ще е бъдещото развитие на тази дилема.

Лиз (Зимбабве):

Току-що получих вашата статия от един приятел и бях силно заинтересована да открия, че не само нашата страна преживява подобен „феномен“ (ако мога да използвам този израз!) Има мнозина от нас, които са се почувствали „призовани извън църквата“ и са се събрали в домашни клетки, където са по 12 човека. А веднъж месечно се събираме заедно.

Имаме много силна молитвена мрежа и сме в ежедневен контакт с всеки един, тъй като нуждите в Зимбабве са много сериозни.

Марк (САЩ):

Аз все още съм в църковното ръководство и в музикалното служение на една традиционна християнска църква, но много помазани и пророчески надарени мои приятели се наситиха от това да „си играят на църква“ и избраха да не участват в организираната религия. Единият има служение (лагер/уединено място) за пастори в Колорадо, друг отглежда овце в Канзас, трети създаде онлайн мрежа за църкви, но никой от тях не ходи на традиционни места за „проповядване/музика/молитва/амвон и седалки“, които наричаме „църкви“. Аз чувствам в сърцето си, че тези гладни хора, следващи Христос, са Божият начин за поставяне на основата на огромна реформаторска промяна.

Ранди (САЩ):

Четох обяснение защо това явление – християните извън църквата – нараства. Те казват, че ние сме самотни рейнджъри, отстъпници, не отборни играчи, че имаме горчиви корени на осъждане... Това вече не може да е истината.

Когато посещавахме църква, какво намерихме – Няма го Бог – Няма сила – Няма Евангелието – Лош дневен ред – Бедно водачество – Лошо поучение – Лоши програми – Няма го Христос – Няма изцеление – Няма чудеса. Само една борба за лична власт и контрол.

Няма да ви казвам колко пъти се отнасях с мен така, все едно няма да отида на Небето, защото не ходя на църква. Тъжната част е в това къде отнасяме ние дарбите си, децата си и нашата любов – на улиците.

Познаваме мнозина, които са напуснали църквата, но са посветени молитвени войни, ходатаи, мисионери и хвалители. Искат да споделят дарбите си от Бога.

Това движение нараства – и накрая ще завземе църквата. Това, което виждате, е само върха на айсберга.

Пат (Канада):

Аз съм вярваща извън църквата вече 7 години. Също така съм неденоминационен ръкоположен служител. Посетила съм различни църкви през годините (и съм говорила в много от тях) така, както Бог ме водеше, но ако бъда честна, често ми беше много трудно да ходя при тях. Като че ли всичко, което чувах, беше ридането на хората и потропането на веригите им, при все всички усмивки и песни за това как Бог ги е освободил и изпълнил с радост. Често ми се плачеше тогава, когато вярващите около мен се усмихваха и смееха с явна радост... всъщност те сякаш докосват много малко с Божията любов... дори в собствените си църкви. В Канада има много, ако не и повече от Нова Зеландия истински вярващи извън църквите.

Сам (Канада, бивш пастор от Vineyard):

Живея в общност от 330 000 човека, а християните извън църквата са нараснали от 6 000 на 10 000 от лятото на 1999 г....

Сю (Австралия):

Лично аз познавам много силни християни бивши водачи, предали се на Бог, и които Бог използва извън местната църква. Някои са в домашни групи, други просто се събират редовно за общение. Лично аз общувам с мои приятели от Нова Зеландия и Австралия чрез телефон или имейл.

Джени (Нова Зеландия):

Аз работя за хора, напуснали църквите, под името и подкрепата на Spirited Exchanges. Помагам на няколко групи хора, с цел да се разбере какво е станало с тях в църквата, така че те да се борят с вярата и църковните тематиките...

Бих се съгласила с вас – обвиненията за „отстъпничество“ и други подобни са напълно неправилни и безполезни. От това, което съм видяла, те всъщност задават трудните въпроси, за да задълбочат, продължат и по-добре да вградят вярата си.

Аз също се питам дали в това има Божия намеса – хората са призовани към нещо по-дълбоко, далеч от игричките и нормативната вяра.

Скот (Япония):

Като човек, въввлечен сериозно в служение и в църквата повече от 20 години (откакто навърших 15), аз мога да разбера защо хората напускат. В предишни дни, говорейки за този вид хора, ние бихме казали, че им липсва посвещение, как трябва да се вградиш на едно място, как всичко, което Бог иска да направи, го прави чрез местната църква и т.н.

Така на всички, напускащи църквата, се гледаше като на хора, които няма какво да дадат.

Но има толкова много такива хора там навън. Наскоро си говорих с някои от тях и бях много очуден от факта, че има много хора, които търсят общение и обичат Бога, но не ходят редовно на църква.

Ан (САЩ):

В Америка в някои градове християните извън църквата са може би повече от тези, посещаващи църква. Това е необикновено явление... Като мисионер евангелизатор аз чувствам, че има много християнски църковни програми, с малко или дори без Божието присъствие, и това е причината хората да напускат. Има много малко молитва, а и каквато молитва да има, в нея няма страст, сила и огън.

Пеги (САЩ):

Със съпруга ми сме християни от 30 години, като повечето от това време водачи на домашна група; през почти цялото време съпругът ми е бил и водач на хваление. Въпреки това сега ние сме измежду тези „извън църквата“, както описва вашата статия, при все че продължаваме да се срещаме и да се молим с други вярващи, които чувстват същата жажда за нещо много по-реално от това, което си спомняме да сме преживявали. Повикът на сърцето ни не е да живеем със спомените си за невероятна близост с Бог в миналото, но да го открием по нов и по-дълбок начин. Ние отчаяно го търсим. В контекста на този глад, празнотата на нашата църковна опитност – църквата, която посещавахме 17 години, е повече от това, което можехме да понесем.

Цитираните по-горе имейли са само малка част от стотиците, които получих по тази тема от целия свят. Няколко дена, след като публикувах оригиналната статия, един уебмастер от Франция ми писа, че е я е превел на френски и я сложил на френска интернет страница. След това започнах да получавам всякакви имейли на френски – които въобще не мога да прочета!

Това само показва, че темата „извън църквата“ е огромен проблем в целия западен свят. Изглежда навсякъде хората гладуват и жадуват за Божията РЕАЛНОСТ, но за съжаление вече не я намират в църквите. Какво става, за Бога?

ВТОРА ГЛАВА

МОЯТА ОПИТНОСТ „В ПУСТИНЯТА“

Една от причините, поради които бях поканен в онова радио предаване, беше защото на теория аз бях някой, който можеше да види и „двете страни“ на проблематиката. Аз съм християнски говорител, водещ събрания и говорещ в църквите, но също така съм и прекарал седем години напълно „извън църквата“ – в пустинята, до 1993 г. И до ден днешен аз имам много приятели и познати, които са все още там. Така че разбирам това явление много добре.

Моята опитност „в пустинята“ беше много важна част от историята на моя живот. Тя имаше огромно въздействие върху мен. Никога не съм се срамувал от тази опитност, и историята ми е била на разположение за четене на много хора на моите интернет страници. Следната версия е взета директно от една от тях. Надявам се, че четейки я, тя ще ви помогне да разберете някои от „фазите“, през които минах в моето пустинно пътуване. Тя предизвика много коментари през последните години.

„МОЯТА ОПИТНОСТ В ПУСТИНЯТА“ – Андрю Стром

Израстнал съм в християнска среда. Баща ми беше изпълнен с Духа баптистки проповедник още преди да се родя, а както и изследовател и писател за Съживлението (семейна черта!). Така че, когато на 17 години и аз станах изпълнен с Духа християнин, бях пленен още от начало от Съживлението и молитвата. Също така получих много силно пророческо помазание, въпреки че имах малко разбиране за него на времето. (Какво не беше

„наред“ с мен? – Защо бях толкова отчаян и опустошен относно състоянието на църквата, когато другите изглеждаха доволни от нейното статукво?) За щастие аз имах всички онези книги за Съживлението, които ми казваха, че не съм сам, а просто един от многото загрижени християни през вековете. Но със сигурност се чувствах доста самотен за дълго време. (Без да броим Бог, който винаги беше с мен).

Имах взаимоотношения с няколко църкви – като главната беше една доста „твърда“ петдесятна група. И поради моята стремителна младежка ревност в свидетелстването аз се справях добре там, въпреки че изглеждаше, че все имам някакви проблеми с водачите. Просто не можех да затворя устата си в критични моменти – толкова много исках да видя църквата в истинско съживление, че често изразявах мнението си рязко (Определено ми липсваше мъдрост тогава!). Също така бях доста легалистичен в доста отношения. Но Бог ме обучаваше и ме използваше, често въпреки самия мен.

Но най-накрая, след много спорове и малки диспути, аз се сблъсках с някои доста основни доктринални различия между тази църква и мен, и напуснах завинаги. Вместо да търся друга църква, аз и съпругата ми се събрахме с някои наши приятели и се опитахме да започнем група. Но докато Божието благословение преди беше с нас, сега много явно то липсваше и нищо не излезе от цялата работа. Бог беше приготвил няколко ГОЛЕМИ урока.

Това беше началото на един период от буквално СЕДЕМ ГОДИНИ абсолютно извън църковната система (от 20 до 27 годишна възраст) за мен и моето семейство. (Тогава вече бях женен за прекрасна християнка и ни предстоеше да имаме шест чудесни деца.)

През този пустинен период на духовни изпитания, едно нещо, което никога не изоставих, беше моето вечерно молитвено време с Бога. То беше благословено както винаги и често беше единственото „духовно“ нещо, което правех. Всичко останало изглеждаше затворено, празно, мъртво. Това продължи година след година. ЗНАЕХ, че няма да се върнем обратно в църквата, но все още нищо не се случваше. Ако посетях някоя църква, нищо не изглеждаше същото за нас. Всичко беше опустошено и накрая аз (който някога бях най-гордата, гласовита и арогантна машина за свидетелства) бях толкова „сломен“ духовно, че вече трудно можех да говоря за духовни неща с когото и да било. Някои може да кажат, че това е било от дявола. Не е така. БОГ ме заведе навън в пустинята с определена цел и Той щеше да ме изведе на определеното време. Бях смирен и съкрушен и всяка частица от моя „религиозен“ живот беше изтискана от мен, така че един ден Бог да може да възсия.

През това време ние лека полека разбрахме за мрежата от християни „извън църквата“ в Нова Зеландия (както и в другите страни), които бяха излезли от различни църкви (някои дори бяха водачи). Понякога ги посещавахме и открихме, че имаше извън църковни „доктрини“ в тази група, които ние попивахме. Повечето от „доктрините“ бяха негативни. Често се правеха дълги обсъждания на всичко грешно в църковната система и лидерите ѝ (много удобна мишена), не рядко използвайки малко „подигравателен“ сарказъм и облекчение, че ние, „истинските“ християни бяхме вече извън всичко това. Аз участвах

във всичко това с голямо удоволствие, подхранвайки моето негодувание. И разбира се, великият „отговор“ в който самодоволно вярвахме, беше че заедно трябва да напуснем църквите. Станахме доста подозрителни към „църковните“ християни, които все още бяха в системата – дори и да бяха молеци се хора, които очевидно ходеха близо до Бога. Колко арогантни бяхме! Но след известно време дори това започна да омръзва и аз накрая станах толкова „смачкан“, че дори подиграването със „системата“ не ми носеше никаква радост. Всичко беше суета, всичко беше напразно. Кога ли Бог щеше да се раздвижи?

Започнахме да се занимаваме с християнска музика (и двамата с жена ми сме музиканти), но ние просто удряхме главите си в стената през целия този период. Бог ни беше хванал в „затвор“ и ние НИКЪДЕ не стигнахме, докато не разбрахме това, което Той искаше да ни научи. Молах се с години: „Боже, използвай ме, Боже, изпълвай ме повече и повече с твоя Дух, Боже, донеси Съживление“, и ето ме стоейки в духовна „тъмница“, нищо не можейки да направя. Говорейки духовно, аз като че ли бях нещо като „смазваща машина“. Понякога бях просто отчаян. Но това ще получите, ако помолите Бог да ви „пречупи и употреби“. Не се очудвайте ако Той се хване за думите ви!

Моята първа група стана почти „идол“ за мен на този етап (бях на 26 години) – така както често се случва със служителите. Но един ден се случи нещо драматично и трябваше да отменим един концерт, и тогава изведнъж РАЗБРАХ – просто РАЗБРАХ, че цялото това нещо не беше от Бог – аз се борех и борех, и борех нещо „ДА СЕ СЛУЧВА“. И аз разбрах в този миг, че всичко беше дотам. Това беше моето последно протакане – единственото духовно служение, което напуснах, и което не беше от Бог. С групата беше свършено. Изсвирихме нашите последни концерти и край. ВЕЧЕ НЯМАШЕ НИЩО ДРУГО. НИЩО, ОСВЕН БОГ.

И вместо да се боря и да издигам „служението като идол“, аз започнах отново да прекарвам часове просто наслаждавайки се на Божието присъствие, сълзи се стичаха по лицето ми, хвалебствено в Неговото присъствие – покланяйки се и общувайки с Него. И започнах да усещам пророческо помазание като никога преди, дори и в началото. Бях на 27 и бях изкарал 7 години в пустинята.

Изведнъж като че ли Бог премахна старото покривало на тежест и го замени с облекло на хваление. И Той ми казваше едно и също нещо отново и отново: „ИДВА СЪЖИВЛЕНИЕ. ИДВА СЪЖИВЛЕНИЕ.“ (Понякога буквално скачах от радост поради реалността на тази дума.) За един три годишен период Бог ми показа как да атакувам и разрушавам в Исусовото име много крепости на гордост, бунт, религия и т.н., които имах в живота си дълги години. И аз го направих. Слава на Бога! Казвам ви, бях преобразен.

И Бог започна да ме запознава с много молеци се пророчески хора (повечето „в църква“, въпреки че някои бяха и „извън“ – не се интересувах вече за формата на „кутията“ в която те общуваха – за мен имаха значение техните взаимоотношения с Бог). Много от тези хора потвърдиха това, което Бог ми беше показал за идващото Съживление. Чух и моите първи „пророчески“ касети отвъд океана, което беше невероятно потвърждение.

Изведнъж аз не бях сам! Всички тези неща, които Бог ми беше показвал през годините – Той ги показваше и на други също! Изведнъж изпитах нуждата да запиша всичко това, така че другите да споделят това, което им казва Бог. (Не бях писал от години.) Вече не бях смазан и отчаян в Пустинята. Аз се виждах мощно освободен в Исус. Но нещо важно, всъщност много неща се бяха променили в мен през това пустинно пътуване. В много неща аз не бях същия човек. (Много хора не можеха да повярват.) Бог ме беше съкрушил и върнал отново към живот – по Неговия начин. И много от „грубите ъгли“ си бяха отишли завинаги. Сега бях много по-доверен на Него – за всичко. Това бяха значителни промени, и сега като мисля, как Бог е можел да ме използва такъв, какъвто бях преди?!

Сега съм на 37 години. Със съпругата ми сме женени щастливо вече 17 години и имаме 6 прекрасни деца. Накрая ние започнахме да посещаваме една църква на Армията на спасението, изпълнена с Духа, а после и едно баптистко общение. Но съм убеден, като много от вас, че най-хубавото (и най-предизвикващото) тепърва предстои, и че славното Съживление е точно зад ъгъла.

Има две точки, които възникват от казаното досега. Първата е, че Бог ме изведе от църковната система поради грешките в МЕН – повече отколкото тези в църквата. (Въпреки, че е очевидно, че днешната църква има сериозни проблеми.) Той искаше да ме заведе на запустяло място и да се отърве от моята арогантност, гордост, нетактичност и от твърдия ми легалистичен мироглед. Той също така се справи с моето „превъзхождащо“ самодоволно поведение към „църковните“ християни, системи и т.н. Той искаше да ме пречупи и смири (по моя молба), защото само тогава можеше да ме използва. Какъв опустошителен процес! Но колко умело воден от Бог. Той не иска да ни разруши, но да ни спаси от самите нас. Колко тъмни са сърцата ни и колко много имаме нужда да бъдем съкрушени и преправени по подобие на Неговия свят Син.

Знам, че много пророчески хора (като мен в онези дни) имат проблем с „бунта“. Те изглежда се карат с лидерите по грешния начин, понякога дори нарочно. А след това развиват „комплекс на гонение“ или се измъкват, валяйки се в самосъжаление. Правил съм това редица пъти. Бунтът е най-лукавият грях и когато започнете да виждате колко много той доминира в този свят, и колко е пропит той в нас, очите ви ще се отворят. За мен това беше абсолютно откровение през последните години. Колко измамно порочно е сърцето на човека!

От друга страна, аз съм съпричастен на пророци, казващи думи от Божието сърце, които не се харесват на хората и биват отхвърлени. Каква опустошителна опитност за един пророк. И в подобна ситуация съм бил също. Но съм разбрал, че само когато се справите с бунта, само тогава може да разчитате на себе си да говорите на някой водач Божие слово. Бунтът може много да повлияе на думите, които носим на водачите и все още много пророци изглежда не знаят, че имат проблем в тази област. Сега мога да погледна назад и потрепвам като помисля за въздействието на Бунта върху моите думи и действия в миналото. Но Бог очиства и изцелява.

Другото нещо за пророческите и „извън църковните“ хора е „индивидуализма“, в който те се поставят и се правят малко полезни за Бог по какъвто и да е реален начин, защото те не могат истински да разчитат на „Тялото“. Няма начин да имаме Тяло, направено от индивидуалисти. Това не работи. Истинското тяло има ВОДАЧИ. Има части, които са „СВЪРЗАНИ ЗАЕДНО“. Често се изумявам, когато срещна „извън църковен“ тип материал, който окуражава твърдия индивидуализъм (като излизане от църквата и „правене на твоего си нещо в Бог“) и след това продължават, говорейки за това какво прекрасно Съживление идва. Казвам ви, докато не се СЪЕДИНИТЕ В ТЯЛОТО и не се свържете с водачите и другите неща за Тялото, ВИЕ НИКОГА НЯМА ДА СТАНЕТЕ ЧАСТ ОТ ИДВАЩОТО СЪЖИВЛЕНИЕ. Това е просто празна надежда. Някои казват, че ще се разбират добре с идващите водачи, въпреки че имат проблеми с настоящите. Нека ви кажа: Бог сега се справя с бунта. Ако не можете да се поставите под авторитет днес, ще сте таралеж в гащите и на утрешните водачи също. Справете се с бунта си сега, или ще пропуснете. Толкова е просто.

Втората точка е, че Пустинята Е валидно място за хора, които са съкрушавани, обучавани и оформяни от Бога. Много Божии герои, големи и малки, през вековете са били лично отведени от Бог в Пустинята. И вярвам, че много от тези, които Бог подготвя за участие Неговото ново движение, са водени от Него в Пустинята и днес. Пустинята сама по себе си не е отговор. Тя е отправна точка. Ако зациклите в Пустинята, както стана с израитяните, вие сте в беда. Ако харесвате изгледа на Пустинята повече от този на Обещаната земя, вие сте в ГОЛЯМА беда. Пустинята погълна повечето от израитяните цели. Те не я използваха като подготовка, както се предполагаше. Те отидоха в място на изпитване и се провалиха. Но през историята Пустинята е била много важно място за съкрушаване и обучаване, където Бог е подготвял мъже и жени, преди да ги използва по някакъв начин.

Обръщам се към тези „в църквата“ да не подценяват това, което се случва в живота на онези, които Бог е „призовал навън“ за известно време, така както бих помолил и тях да не подценяват вас. Има много истина в мисълта, че Бог използва Пустинята не толкова да изведе хората „извън системата“, колкото да „изведе системата извън хората“. Трябва да се оттучим от много от нашите стари „църковни“ навици поради идващото Съживление, така че да не ги повтаряме. Идващото Съживление не може да бъде разпалено в конвенционалното „християнство“ такова, каквото го познаваме. Защото то би го разрушило, както е разрушило много Съживления през вековете. Затова „оттучването“ е много важна причина, поради която Бог е отвел много хора от църквата за известно време в Пустинята. Това е подготовка за идващото Съживление, което ще бъде много по-различно от сега (но и много практично – точно както в ранната църква).

Надеждата ми е това да е предизвикателство и към двете групи – тези в и извън системата, да се подготвите по определения от Бог за вас начин, за Това, което Той има да прави. И да имате разбиране за различните пътеки, по които Той води своите хора.

ТРЕТА ГЛАВА

ЗАЩО НАПУСКАТ?

„Вече е без съмнение, че броят на напускащите евангелските, петдесетните и харизматичните църкви е много по-голям, отколкото се очакваше, и че техния процент нараства“.

Пастор Алън Джеймисън, автор на „Churchless Faith“

През последните години имаше редица публикации относно феномена „извън църквата“. Християнският анкетър George Barna написа в Re-Churching the Unchurched: „Относително много малко от хората, не посещаващи вече църква, са атеисти. Повечето то тях се наричат християни и в миналото си имат доста дълъг църковен живот“. А авторът на World Christian Encyclopedia, David Barrett, изчислява, че има около 112 милиона християни без църква по света – около 5% от всички последователи. Той очаква това число да се удвои до 2025 г.

Новозеландският пастор Алън Джеймисън, автор на „A Churchless Faith“, е изучавал този феномен няколко години. Той открил, че 94% от християните „извън църквата“ са били не само обикновени посетители, но и някакви водачи – дякони, старей, неделни учители, като 40% от тях са били служители на пълен работен ден. Той също така открил, че за много от тях промяната не е настъпила защото са загубили вярата си, но по-скоро защото са искали да я опазят.

За съжаление Джеймисън казва, че църквите изглежда са в неведение – незаинтересовани за напусналите техни редици. По-голямата част от напусналите, които той е интервюирал, споделили, че никой от тяхната църква не е обсъждал с тях причината за тяхното напускане.

Аз самият открих, че има различни причини за напускането на тези хора и различни ситуации, в които те се намират днес. Някои са се присъединили към домашни или клетъчни църкви, които възникват днес по целия свят. Много други обаче напускат поради по-спонтанна или неструктурна форма на християнството. Някои дори са напуснали изцяло християнското общение. За тях това наистина е едно преживяване „в пустинята“ – сами с Бог.

Това, което искам да направя в тази книга, е да отделя няколко глави относно причините, поради които тези хора напускат. След това искам да погледна към обосноваването на това, което правят и накрая към това, какво ще им струва да се върнат към по-широкото Тяло отново.

Въпреки че някои от нещата, които тези хора казват за църквите може да се определи като „негативно“, аз мисля, че е жизнено важно да чуем какво имат да кажат. Защото това е същата причина, поради която хиляди напускат църквите и в момента. И ние трябва да си вземем спешно бележка за причините, поради които става това. Може да не ни харесва какво казват, но ние наистина трябва да слушаме – за наша и за тяхна полза.

Да започнем с няколко лидера, които са оставили зад себе си обикновената „църковна“ форма и са се присъединили към „домашна църква“ – изключително бързо нарастваща тенденция по света в момента:

Рон (Нова Зеландия):

Аз съм пастор от няколко години и съм виждал и изпитвал много от недостатъците на днешната църква. Виждал съм много хора, живеещи в посредственост, опитвайки се да вместят Бог в живота си, вместо да вместят живота си в Бог. И въпреки че има много добри хора в църквите, както и добри църкви, аз също чувствах, че трябва да има нещо повече от това.

Това, което Бог започна да ми открива, е че няма само един начин за правене на църква. Откакто станах християнин преди 17 години, аз познавах само начина на „обществената“ църква. Това, което научих в последствие, е нещо, което директорът на Dove Ministries, Лари Крейдър, обяснява добре – появяват се различни модели на църкви.

Традиционният модел е този на „обществената църква“, където пасторът води църквата, а тя провежда различни програми и се събира в обществена сграда.

През последните 20 години се появи и модела на „мега-църквата“. Това съвпадна с представянето на WalMart в Щатите и Warehouse в Нова Зеландия, където хората пътуват километри, за да отидат в един голям, впечатляващ универсален магазин.

Но най-интересна е появата на микроцърковните мрежи. Те съставляват малки църковни групи, домашни църкви и подобни, обединяващи се в мрежа, за да се подкрепят и споделят вижданията си и да се отчитат една на друга. Тези мрежи се появиха по целия свят, най-вече под водителството на Святия Дух (а не като внесен модел!). Малките групи са по-близки, сродни и реални. Техните действия навън се извършват чрез техните връзки и взаимоотношения и са много ефективни. Тези групи вместо да стават по-големи, се умножават на брой и създават нови църкви, които стават част от мрежата.

Това явление изпъкна едва пред последните 3-5 години. То се отнася изключително за последните поколения поради силния елемент на лични взаимоотношения.

Сам (Канада):

Бях в екипа на църква Vineyard, но се оттеглих през 1999 г. след лично преживяване с Бог, четейки Божието Слово и книгата на Томи Тени „God Chasers“. Напуснах седмица след последната си проповед. Повече не можех да играя тази игра.

Разбрах, че и моя механик, старей в местна петдесетна църква и мой приятел от 17 години, също е напуснал и се среща с християни по домовете, като тяхното посвещение към Господ не било намаляло. Даже напротив, било нараснало!

Намерих още една група от хора, които бяха напуснали системата. Те се бяха превърнали в общност. Някои от тях все още живееха в домовете си, но други ги бяха продали, бяха се сдружили и бяха купили заедно по-голяма къща, така че да живеят заедно. Те бяха заедно от 1968 г.

Открих и други християни, които се събираха в Tim Hortons, нещо като нашите кафенета Starbucks, където говорели, молели се и се насърчавали един друг. Също така разбрах, че в някои от големите магазини християни се събирали в неделните сутрини, за да си говорят с другите хора, а след това имаха време за общение и споделяне на нуждите, както и на това, което Господ правел в живота им.

Всички те, а и други, свидетелстваха, че са напуснали системата в желанието си за автентично християнство. Те, така както и аз, се бяха отказали от религиозната система, която представя себе си за автентична. Ние гледаме на църквата като на Божиите хора, а не на официалностите на служенията, сградите, десетъците и даренията, на многобройните програми. Не искаме да имаме нищо общо с това.

Започнах да се срещам с други, също така разочаровани като мен. Ние просто се събирахме, ядахме заедно, разхождахме се, имахме общение. Взимахме децата си с нас, играехме на игри, радвахме се на живота. Хвалехме Бога и споделяхме слово, помагахме си и се грижехме за явните си нужди, участвахме в някои благотворителни дейности в града ни. След една такава година, през ноември 2000 г. аз помолих всички тях (18 на брой) да потърсим Божието мнение за това да станем една организирана църква. Постихме и се молихме в продължение на един месец. След това се събрахме и говорихме за това, което си мислехме, че Бог ни казва. Колкото и да беше странно, то беше следното: „Продължавайте да правите това, което правите, защото към това съм ви призовал и събрал. Вие вече сте църквата и ставате все повече това, което аз искам вие да бъдете.“

Това ме зашемети. Бях готов да основа клетъчна църква, а сега Господ ни казваше, че ние вече сме църквата, която Той иска да бъдем! Няма нужда да казвам, че ние продължихме по този път. Бяхме завладяни от Бога, доближихме се до Него и развихме много по-дълбоки взаимоотношения с Него и с другите около нас. Сега разбираме много по-добре всички онези места в Новия Завет, където се говори за „един друг“ и най-вече пасажите с „обичайте се един друг“. Бях смаян от това, което се случваше. Повече никога не исках да се връщам назад, към онова, което познавах преди. Никога.

Сега съм в мрежа с много други хора и открих, че има повече от дузина подобни домашни църкви в моя град, като се появяват нови непрестанно. Разбрах, че мои познати пастори от Vineyard са преобразували три от техните църкви в мрежи от домашни църкви. Има мрежи, които откриват нови начини за изразяване на живота на Исус и Неговото служение, в различни видове мехове... ние вярваме, че това е определено нов образец на църковен живот в Северна Америка.

Кристин (САЩ):

Как „домашната църква“ се случи и на мен? Преди няколко години моята малка „пророческа група“, събираща се под крилото на по-голяма църква, се обедини и стана домашна църква. И за наше голямо удоволствие, ние открихме 15 подобни домашни църкви по време на едно събиране, което стана у дома. Много от нас се свързахме помежду си и посещаваме домашните си църкви за различни поучения, ходатайствени нощи или просто

за да се събираме и ядем заедно. Нашата домашна църква също така се събра с друга такава, която храни бездомни хора всяка неделя в местния парк (с което на мен ми беше трудно да свикна, защото правехме точно това, което Исус каза да правим: „нахранете бедните“). И сега ние провеждаме нашата неделна „църква“ в парка. И вече не става въпрос за „НАС“, а за „ТЯХ“!

Зак и Пати (САЩ):

Що се отнася до нас, ние не можехме вече да си играем на църква. Църквата, на която принадлежахме, се предполагаше, че е с петкратно служение, където хората са екипирани да правят това, което Бог ги призовава. Но както се оказа, тя беше църква на програми, служби и контрол. Бившият ни пастор управляваше всички аспекти на църквата. От хвалението до молитвите.

Моят съпруг беше водач на хвалението. Управлението стигна до там да му казва как да се покланя. Бог и Святия Дух бяха напълно изместени от картинката. Най-накрая той не можеше да продължава така. Той трябваше да избере Бог!! Трябваше да напусне... и да прави това, което Бог го призоваваше да прави.. да Му се покланя в свобода! Що се отнася до мен, аз бях църковен лидер в женското служение, както и дяконеса.

Откакто напуснахме църквата, бяхме обявени за бунтовници и бяхме обвинени, че носим духа на Изавел. Тъжно, нали... Всичко, което искахме, беше Исус и Той да бъде издигнат!

След като напуснахме църквата, с нас имаше хора, които искаха да се покланят на Бог и да се радват в присъствието му чрез дарбата, която Бог беше дал на съпруга ми. Така че Господ разви едно домашно общение и хвалебствена група, на която аз сложих прякора „Бандата от Деяния II“. Всеки път, когато се събираме, някой бива изцелен или му е послужено чрез Бога и силата на Святия Му Дух. В момента при нас се събират 10 до 15 човека.

Към това Бог е призовал моя съпруг... Да води хваление на място, където хората идват до по-голямо разбиране на Божиата любов и да изпитват Божието невероятно докосване. Толкова е тъжно като си помислим, че ако беше допуснато подобно служение, то можеше да се случи и в бившата ни църква.

Ние искаме да бъдем част от Божието движение... Ние искаме да привдигнем Неговата църква... не църквата на човешкия ред... Ние искаме да видим издигнат Исус, а хората да го познават по един реален начин...

Доста далеч от тези, които напускат конвенционалните църкви, за да се събират по домовете си, са голям брой християни, които просто напълно напускат. За някои това става поради особено лоши преживявания в църквата – а понякога цяла серия от лоши преживявания:

Боб (САЩ):

Църквата отсреща, Църквата на Христос, провежда съживителни събрания през седмицата. Нашата предна веранда дава много добър изглед към улицата. С Кей сядаме да гледаме, когато те се събират. Някои поглеждат нагоре, но малцина се заговарят, въпреки че сме опитвали.

От доста дълго време ние не „ходим на църква“. Тази вечер, докато си седяхме, си спомнихме за онези дни, преди може би повече от 15 години, когато беше последното ни посещение. А иначе началото на посещенията ни беше в средата на 70-те в Назарянската църква. Мислехме си и се чудехме какво ли правят онези, които познавахме тогава, успешно припомняйки си някои имена, асоциирайки ги с различни събития, въпреки че спомените избледняваха постепенно и се губеха някъде. Ние бяхме силно въввлечени в техните дейности, въпреки че никога не бяхме „вписани“ членове. Те ни допуснаха вътре и истински ни обичаха, както си мисля. И на двамата с Кей ни липсват приятелствата с три или четири двойки, с които си допаднахме, ходехме си на гости, дори планирахме да включим и много приятели от църквата. Тези социални взаимоотношения ми изглеждаха добре.

През второто лято ме назначиха за представител на отбора по софтбоул в лигата на местната църква. Мое задължение беше да ръководя отбора. Аз си мислех, че това ще е лесна работа. В края на краищата имах работа най-вече с християнски мъже, правейки упражнения и развивайки взаимоотношения с тях... без страх от конкуренция, неприятно поведение или нагласа. Участвайки преди това в различни лиги в града и армията, бях виждал онзи натиск да се спечели на всяка цена, който понякога предизвиква трудни емоции, които могат да прераснат във физическа саморазправа. Но не и в църковна лига!

Фил беше винаги готов да помогне и да прави нещо. Ако бяхме отбор домакин, моя работа също така беше да проверявам дали игрището е готово за игра. Тревата да е подрязана, базовите линии да са очертани, всичко да е тип топ. Никой друг освен Фил не идваше да ми помага. Тогава трябва да е бил на около 19 години, беше малко бавничък, и физически, и умствено, но съвсем леко. И въпреки че в очите на някои хора той да е изглеждал „особено“, аз знаех, че Фил искаше просто да има приятел и да бъде такъв... а също така знаех, че иска да играе софтбоул. Илюзиите ми щяха да се разпаднат след време. Фил не беше играч, но какво пък, това беше църковна лига, за хора с големи сърца и благотворителна нагласа. Щях да го пусна да играе.

Дясното поле беше мястото за него. Фил рядко хващаше нещо. И като си помислиш, че този отбор нямаше и добри играчи отляво... Наблюдавах, докато един умник стъпи на плочката от грешната страна. Намеренията му бяха очевидни, знаейки, че способностите на Фил да хваща са 1 на 100. Аз задържах дъха си. Нямаше как да помогна... Фил пропусна съвсем обикновена топка и няколко момчета наистина ми се ядосаха. „Изкарай го!“

„Аууу... хайде де, момчета, това е за забавление, това е просто игра, нека да играе.“ Един от тях дойде пред мен и хвърли батата на земята... „Аз съм тук, за да спечеля, ако ти не си, то си губя времето“... и си тръгна - качи се в колата си и си отиде у дома. Аз стоях там шокиран, наранен, объркан... Само Фил дойде при мен. „Всичко е наред, Боб, не искам да създавам неприятности, ще си седна.“ Това наистина съкруши сърцето ми.

Сега, да ви кажа това се случи преди много години, но все още е толкова ясно в ума ми. Имаше такова въздействие върху мен, че не мога да го забравя. Но „най-добрата част“ следва. В този момент на недоумение какво да правя, аз видях „заместник пастора“, който беше там и наблюдаваше спектакъла... „Боб, не се притеснявай. Ако той спре да идва на църква, няма да е голяма загуба. Той така или иначе не дава голям десертък“. За един миг много от моите представи се строполиха. Колко ясно аз разбрах стойността на човека.

Изграждаше се нова сграда и мислите ми се върнаха към последната неделна сутрин, когато проповедта на пастора беше върху десетъка. „Разгледах книгата ни тук и видях, че някои от вас или не правят нищо, или ограбват Бога“. А сега тук беше другия „проповедник“, който постави много наясно за какво става въпрос ... за пари. Няблюдавахме ги тази вечер, когато отидохме на църква... очевидната им близост, приятелство, разговори... Стояхме там тихичко за известно време... Тогава Кей тъжно каза: „Липсва ми това“. Аз познавам сърцето ѝ и знаех какво има предвид... Казах ѝ: „На мен също, мила, на мен също“.

Тери (САЩ):

Преди няколко години аз също напуснах църквата си, плачейки неконтролируемо поради тъгата в духа ми. Докато служителят се изправяше да проповядва, жени (най-вече) ходеха напред-назад по пътеките, правейки някакви движения, наподобяващи тези на билетата. Служителите очевидно мислеха, че това е от Бог. Никога не съм говорила срещу тях или срещу нещо, в което те участват, тъй като аз съм просто една овца от стадото. Но аз не участвах в това и няма да го направя. Оттогава се случиха църковни разцепления и като че ли водачеството придоби някакво разпознаване. Според мен в тези неща са въвлечени добронамерени, но неразпознаващи и невежи овце. Святият Дух може да прави някои наистина странни неща. Аз също съм виждала и правила някои такива под Негово влияние. Но има неща, които не са от Бог.

Други, които са напуснали, казват че повече не могат да издържат предсказуемостта на една и съща „рутина“. Къде е животът? Къде е жизнеността на Христос? За тях дори много от т.нар. „изпълнени с Духа“ църкви изглеждат доста отегчителни и предсказуеми. За тях ставало все по-трудно да се насилват да ги посещават всяка седмица:

Шоун Мари (Кайманови острови):

Аз също съм вярваща, криеща се у дома тихо с Господа, поради голямата празнота, скука и неудовлетворение в църквите, като имам предвид изпълнените с Духа църкви. Аз живея на Каймановите острови и поддържам връзка с вярващи от целия свят по интернет. Толкова много от тях страдат и са оставени да страдат край пътя от липса на духовна храна – „глад“! Вярвам, че сме на ръба на цял нов духовен взрив, експлозия и издигане на една нова и силна Божия армия.

Крис и Рик (САЩ):

Ние НЕ сме „бунтовни“ или „отцепници“ или бебета християни... Ние бяхме спасени преди повече от 20 години и имаме голям син, който ОБИЧА Исус и е пастор. Преди бяхме „църковни водачи“ и имахме служение в затвора в продължение на 7 години... Не можем повече да търпим „рутината“ да ходим всяка седмица да слушаме един и същи човек, говорещ ПОРЕДНОТО слово...

Бил и Бони (Канада):

Ние бяхме толкова неудовлетворени от църквата в продължение на няколко години. Словото вече не се проповядва, а това, за което се казва, че е „движение на Божия Дух“, определено не е. Аз се молих и помолих Господа да ни покаже къде можем да открием други християни, които също са гладни за Исус. Бяхме обвинени в отстъпничество и скачане по църквите. Посетихме няколко църкви, но никъде не открихме такава, където Исус е възвишен.

Доста от тези, които писаха, виждат прекалено много двойни стандарти в църквата – да се проповядва едно, а да се върши друго. След известно време това повлияло на желанието им да бъдат там. Те не са искали да напускат, но в определен момент им станало прекалено:

Джералин (САЩ):

Аз съм една от тези, които не могат да намерят църква, която действа като такава според книгата на Деянията в Библията. Уморена съм от многото християнски църкви, контролирани от един човек (Пастор, Свещеник, Преподобни и т.н.). Божията идея за църквата (ecclesia) не е това, което става в повечето църкви. Той искаше всички ние да бъдем равни по важност и да използваме духовните си дарби, така че църквата да благоуспява. Той имаше старейци в църквата, учители, ученици и апостоли. Ние трябва да излезем от модела на ходене на църква и да осъзнаем, че ние СМЕ църквата. Ние трябва да сме тяло от вярващи със специфични задачи, за да занесем евангелието в загубения свят. Поучението в църквите е важно. Но има време, когато ние трябва да извършим това, на което сме научени. Да живеем това, на което сме научени. Толкова много християни изглеждат повече като от света, а не като Божии деца. Ние трябва да живеем различен живот от всички останали, така че нехристияните да огладнеят за това, което имаме ние.

Дъглас (САЩ):

По-добре е да бъдеш истинен с Господ, отколкото да ходиш на църква и да играеш на играта по-свят-от-теб, докато не срещнеш всички тях в ежедневиия живот и видиш как тези по-свати-от-теб живеят всъщност... Това иска Бог от нас -. в нашия реален живот да не се правим, че живеем както си мислим, че трябва да се държат хората от църквата...Той ни обича за това, което ние наистина сме.

Д.Д. (САЩ):

Ние бяхме църковни водачи, стълбове на вярата, молитвени войни и ходатаи, вярно работейки в църквата в продължение на 20-30 години...Но хората изглеждаха като прокълнати от някакъв вид манталитет на териториите и бяха по-загрижени за собствените си имперски здания на лично служение, отколкото за изграждането на Божието царство... След много години стигнахме до тъжното заключение, че „действащите власти“ на върха на църковната структура не искаха да бъде изградена

църква по модела, който Бог заложи в Библията, но по-скоро да изградят нещо по модела на бизнес света... Помислете за това: Какво щеше да стане, ако Ной не беше построил Ковчега по модела, който Бог му даде?... Ами ако Соломон не беше построил храма според модела, който Бог даде на Давид?... Докато „църквата“, за която Исус умря, за да се роди, не бъде построена според Неговия модел, ще виждате все повече отворили се да напускат църквата, която е изцяло ориентирана към програми, без „истинско“ движение на Бог.

Мери Джен (САЩ):

Всичко сме виждали. От мъртви църкви на компромисите, до приповдигнати фалшиви църкви, които ни казват, че само ако направим това или онова, ще дойде следващото ниво. И разбира се, най-голямата доктрина на нашето поколение, е че ако давате повече пари, всички проблеми ще бъдат разрешени, и даже още по-зле, че Той ще ви изцели, ще оправи брака ви, ще ви залее с много пари и т.н.

Мишел (САЩ):

Бях далеч от Бог в продължение на много години и съвсем наскоро намерих своя път назад към Него. Или по-точно, Той каза: „Достатъчно!“ и аз се подчиних. Опитвах се да се върна. Последният път, когато отидох на църква, пасторът проповядваше и имаше такъв обезверителен дух, че едвам издържах. Като че ли той вече сам не си вярваше. Това е усещането ми като цяло. Църквата е социално време. Време да се облечеш и да участваш в „свято“ бърборене. Дарбите са забранени, няма загриженост за истинските нужди на братята, а грехът е захаросан...

Вики (САЩ):

Напуснах родната ми църква (харизматична, многокултурна, североамериканска) преди осем месеца. Посетих други църкви и молих Святия Дух да ме води какво да правя. Липсва ми общението, сигурността, водителството, които ти дава събранието.

Наскоро посетих старото ми събрание. Помислих си, че трябва да се върна и че нищо друго освен глупавата ми гордост не ми пречи да направя това, което Бог искаше. Изморена съм да съм сама и без духовно семейство за емоционална подкрепа. Но пак имах старите си усещания. Водачеството иска моите десетъци, присъствието ми и сляпо подчинение. А повечето от християните искат „топло и чистосърдечно“ християнство...

Марлийн (Нова Зеландия):

Аз съм един от тези християни в „пустинята“, за които говорите във вашия имейл. Аз лично съм напълно убедена, че това, което чувствам и изпитвам, е „от Бог“. Ето как започна всичко: бях помолена да се присъединя към водачеството на една нова църква преди няколко години. Видях, че много ми тежеше състоянието на църквите тогава. Често по средата на хвалението върху мен идваше ходатайствен дух и плачех почти неконтролируемо. Чувството беше на голяма мъка и печал. Когато помолех Господ за някакво разбиране, единственото, което получих, беше че присъствието му е наскърбено. Почувствах, че Той е напуснал църквата и че ние си вършихме работата, без въобще да го почетем. Мисля си, че църквата като цяло беше загубила пътя си. Бог казва достатъчно е достатъчно. Наскоро се преместих в друг град и в една от църквите, които посетих, като

че ли има повече живот, но като цяло игричките и фамилиарността са толкова пропити в живота на мнозина, че те няма да разберат дали Бог е там или не. Не обичам да подкрепям нещо, което не функционира ефективно. Къде е неговото присъствие в общите събирания? Време е да извикаме към Бог и да кажем: Няма да се откажа, докато не дойдеи! Много хора, с които си говоря, се чувстват по същия начин. Аз съм дълбоко посветен християнин вече 20 години. Не напуснах църквата поради горчивина или нараняване. А просто защото тя не върши Божиите дела!

Други имат много да кажат за начина, по който е устроена църквата днес и факта, че той не изглежда особено библейски или христов подобен според тях. Тези хора често имат да кажат доста интересни неща:

Орландо (САЩ):

Ясно е, че църковната „система“, която е развита, одобрена и приета измежду мнозина, които са част от това, което се счита за „централно християнство“, не функционира според примера на Новозаветната църква, даден ни в Писанията. Вместо един активен, жив, нарастващ, произвеждащ, обединен и безкраен организъм (Тялото Христово), се е формирала една узаконена организация, един частен социален клуб за елита...

Доказателството, подкрепящо факта, че днешната църковна система не е положена според Новозаветния стандарт, са фрази като „обикалящи църквите“, „моята църква/твоята църква“ или дори въпросът „на коя църква си член?“ Тези фрази са станали много обикновена и въприета част от християнския речник на мнозинството.

Ричард (САЩ):

Приятелю, църквата не е и пак ще кажа НЕ е място, на което да ходиш. Църквата е нещо, което ти СИ. Ако ти не си църквата, то тогава посещението на някаква сграда няма да те направи Църквата. Може да заведеш коня в гаража, но това не го прави кола.

Марша (Нова Зеландия):

Християнският свят е много подобен на светския по отношение на въпроса: „С какво се занимаваш?“ Заниманието определя кой си. При християните – „Коя църква посещаваш?“ определя кой си в Христа. Толкова е погрешно – но се случва редовно. Надявам се един ден хората да спрат да го правят. Не съм свързана с определена църква вече 2 години. Чувствам се удобно с моя Бог, който наистина е насладата на душата ми. Той ме разбира както никои друг.

Бети (САЩ):

Открих Исус като мой Спасител, когато бях на 6 години, в една църква Foursquare. Сега съм на 57. Повечето години прекарах в църковната система. И участвах в „служението“ на църквата. Поучавах в неделното училище, ръководех хора, свирех на пиано, бях секретарка на пастора. Но сърцето ми винаги копнееше за повече. Така открих домашните събирания на Aglow, Full Gospel Business Men. Продължавах да търся. Помня преди 10 години, че

попитах Исус: „Това ли е църквата, която си казал, че ще изградиш?“ По онова време сърцето ме болеше за църквата, за всички тези човешки програми и липса на Божието присъствие и движение. По онова време някой ми даде една книга, която отвори очите и сърцето ми, за да видя истината за петкратното служение в Ефесяни 4 глава. И видях как това не се съчетаваше с църковната управленска структура тогава.

Ходех от църква на църква известно време, надявайки се да намеря някоя истинна. Но не би. Толкова е трудно да си в пустинята. Жадувам за общо хваление. Аз хваля Бог сама въкъщи, но без съмнение ми липсва динамиката на общото хваление. Вие сте прав, не можем да стоим в пустинята, накрая трябва да се съберем. Но... ние не можем да направим това „събиране“ на Исусовата Църква. Само Той може.

Някои от имейлите, които получих, са от хора, които са намерили за изключително освобождаващо да бъдат незаети от „църковни дейности и забрани, такива каквито си ги знаем“. Сега са способни да постигнат много повече за Бога, отколкото преди. Един възхитителен имейл дойде от група по-възрастни жени, които са извършили толкова много:

Пат (САЩ):

Нашата малка група е свободна да прави всякакви форми на служение, които може би никога не бихме правили или дори познавали, докато бяхме заети с църковните дейности. Ние направихме 3 Алфа курса (двама от младежите, които приеха Господа на първия Алфа курс сега служат с драма в една огромна църква), създадохме и участваме в група, която работи с млади хора в местната военна база. Работим и с местната младеж. Три от нас служат в управлението на служение, което е в помощ на местната общност... Подкрепяме, както финансово, така и духовно мисионер в Мозамбик. Спонсорирахме женски приют... Аз поучавам в библейски клас всяка седмица в местно общежитие, докато друг член от нашата група е местния ръководител на CWA. Друга от нас стана лицензиран съветник по наркотиците, като тя използва християнско съветване. Друга създаде приютен център като свой бизнес

Ние правим това, което не бихме могли да правим в една традиционна църква. Ако четири възрастни жени могат да имат толкова служения, само помислете какво ще стане, ако хората спрат да гледат в гърбовете си и започнат да взимат на сериозно голямата заповед... Ето ни нас, една малка група жени, но със силата на мощния Бог! Какво би станало, ако всички, които са помазани за служение, бяха свободни да се движат така, както Духът ги води?

Важно е да помним, че публикуваните тук имейли са характерни за хиляди християни, които сега напускат църквите поради множество причини. Получих стотици отговори на моята първоначална статия – но мога да публикувам само част от тях тук. Това движение е огромно. То се случва в глобален обхват и епизодични доказателства предполагат, че се разраства с феноменална скорост.

За всеки публикуван тук имейл има много други, които изразяват подобно мнение. Трябва да се изправим срещу фактите: хиляди посветени, молещи се християни напускат църквите ни – мнозина без намерение да се върнат. Статистикът Джордж Барна е събрал данни, които показват, че в момента десет милиона от тях са само в Америка. И ние отчаяно се нуждаем да чуем причините, поради които те напускат.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„ПРИЗОВАНИ НАВЪН“?

Голяма част от хората, които ми писаха, са твърди относно главната причина, поради която са напуснали църквите си - защото са се почувствали „призовани“ от Бога. Не защото са били „наранени“ или обидени, или някаква подобна причина. Те настояват, че са получили призив от Бога да „отидаг настрана“ - това са и направили. В тази глава ще погледнем какво точно казват тези християни за техните причини за напускане:

Ан (Нова Зеландия):

Аз нямам минало на болка. Извън църковната структура съм от 3 години и половина, след като ясно чух Божия призив. Не съм сигурна, че преминавам през опитността на пустинята като такава, но по-скоро имам време на растеж в обучение и пълна зависимост от моя много верен и най-близък приятел. Аз съм отворена да се върна назад в „системата“, но само ако Бог ме призове така ясно, както го направи, когато ме изведе навън.

Сю (Австралия):

Аз също усетих, че Бог „ме призовава навън“ – въпреки, че ми цитираха обичайните стихове от Словото и бях обвинена, че съм „бунтовна“, „не желаеща авторитети“ и т.н. и т.н. Но чувството за Божия призив беше толкова силен, че аз просто трябваше да го последвам.

Аз не напуснах църквата си без да кажа на пасторите ми защо го правех. Тази църква беше толкова „приятелски настроена“ към търсещите, че всичко, което се предлагаше, беше по-малко и от духовно мляко. Аз информирах пасторите ми, че имам нужда от духовно месо. Те изглеждаха доста спокойни от идеята, че една от тяхното паство напуска, защото има нужда от месо; сигурна съм, че те продължават със своите серии от събрания „Може да имате щастлив живот“, с по няколко споменавания на Бог тук и там.

Доста е странно, но аз израснах силна в Господа и научих през тези 2 години повече, отколкото бях научила за 8, докато бях в църквата...

Пийт (Нова Зеландия):

Почувствах се „призован навън“ преди една година и преминах през много трудно и изпитателно време, както вътре в мен, така и в християнската общност. Прекарах дълги часове в молитва и търсене на Бог за отговори за нещо, което откровено ми разби сърцето. Докато гонението продължава, аз някак опознах Бог и моя Господ Исус Христос по един много по-дълбок и по-личен начин, отколкото е възможен в „църквата“.

Сега осъзнавам, че Бог е искал да уповавам на Него и само на Него за моя растеж и прехрана, и докато аз се чувствах добре във водаческа роля в деноминационната система, не беше това, което Бог искаше за мен. Започнахме домашно общение, наречено Християнско общение „Да достигнем“ и сега доста хора посещават редовните ни неделни срещи и петъчни нощни молитвени групи. Ние служим в една общност с хора с по-малка сполука в живота и хора, които имат нужда от помощ. Ние достигахме хора, които като че ли църквите не са способни да достигнат. Ние чувстваме, че това е само началото и че Бог изгражда основа измежду народа си.

Дарси (САЩ):

Откакто Бог ме „призова навън“ от църквата, на което моето семейство беше член, преминах през голямо осъждане, неразбиране и критичност за решението ни да следваме Господ вместо човека. Беше трудно и имаше времена, когато аз просто исках да се отдалеча от „верните християни“, които продължаваха да ме питат: „Къде ходиш на църква сега?“ Когато им казвам, че не ходя в никоя църква в момента, те бързат или да ме поканят в тяхната (вече всички съм посетил) или да ме осъдят и да ми кажат, че зарязвам събирането ни заедно. За един дълъг период аз бях в състояние на вцепененост от всичко това. След това Господ започна да води в живота ми хора, които са в същата лодка. Какъв подарък беше за мен да знам, че не съм сам.

Също така има хора извън църквите, които говорят за много по-голяма близост с Исус след като са напуснали всички дейности и суетня на църковния живот. Библията ни казва, че най-голямата заповед е: „Обичай Господа твоя Бог с цялото си сърце, с целия си ум, с цялата си душа, и с цялата си сила.“ Подобна поразителна любов към Бога може да се развие само като „го търсим с цялото си сърце“. Забелязах, че има голям наблег върху тези близки взаимоотношения с Исус при напусналите църквите хора. Това наистина е доминираща тема на много имейли, които получих, както ще видите по-долу:

Робин (САЩ):

Аз вече не просто съм гладен за Исус, аз умирам от глад за Него, а Той не е в моите местни църкви! Аз послушах Неговия призив просто да си почивам в Него и правя това вече 4 години. Когато Господ ме призове обратно, аз ще се затичам, защото знам как звучи гласа му, след като ухото ми дълго беше на Неговите гърди. Не съм изпълнен с бунт към църквите, защото плача техните очи да бъдат отворени и те да се научат да бъдат по-дълбоки с Татко - една близост, която нищо на този свят не може да запълни!

Ние сме църквата, а не четирите стени, които са били построени! Тези стени трябва да паднат и да прегърнем загубените с Неговата любов, да се прегърнем заедно с глад за Него, с Неговия огън и ние никога няма да бъдем същите! Вярвам, че скоро ще дойде време, когато всички, които са били призвани и са почивали и чакали Господа, ще се върнат обратно, но с тях ще бъде Неговата факла, която ще запали сърцата!

Луиз (Австралия):

Аз съм извън главната „църква“ вече 2 години, като Господ ме заведе в едно много по-дълбоко и интимно пътешествие през това време. Намерих нова свежа свобода в нашите взаимоотношения, като постепенно разбрах, че „църковната“ система е създадена от хората и е центрирана към тях. Имаше време, когато се научих да ходя директно до трона за мъдрост, а Той беше верен. Стихът „Доближавайте се до Божия трон и Той ще се приближава до вас“ беше ежедневна необходимост.

Синди (САЩ):

От известно време наблюдавам нещо като масово ИЗЛИЗАНЕ на Божи ученици, които истински гладуват и жадуват за Божия РЕАЛЕН живот и интимност, за РЕАЛНО ежедневие ходене с нашия Баща... Знаете ли, че Уебстър определя религията като „обратно в робството“? Болшинството от така наречените деноминации с всякакви ИМЕНА са толкова въввлечени в собствения си „дневен ред“ и то толкова дълго, че дори са забравили или пък никога не са познавали пълната зависимост от Христос и Неговия Свят Дух... А много от нас, които напуснахме, открихме Бог лично по начин, който е неопишуемо мощен и личен, и е радикално различен от начините, на които бяхме учени чрез църковните служби.

Дейвид (Канада):

Аз бях „старей“ и съм участвал в повече от една деноминации. Най-накрая стигнах до място, където трябва да спра всичко. Това беше едно много реално осъзнаване и резултатът беше „Горко на мен“- както каза Исаия, тъй като съзрях колко всъщност е грешна природата ми и колко много от това, което бях направил, беше заради мен в Негово име. Бях се молил за съживание, за Неговото присъствие в църквата, за каквото се сетите. Отговорът беше да започна да виждам Него и да се отвратя от себе си. Не можех да продължавам. Нито стъпка даже. Никой не разбираше какво ми се случваше, най-малко пък аз.

Общението, на което се радвам, е по-свободно, по-дълбоко и по-чудно от когато и да било. Нищо не се случва в традиционните рамки. Нищо. Той ни заведе в пустинята, за да ни говори нежно. Това е място само на пустиня и Него. Нищо не те разсейва. След това Той прави от пустинята плодородна градина.

Лорейн (от неизвестно място):

Аз съм една от тези, които споменавате, че са чули от Господа призив да „излязат“ от системата и да останат насаме с Него. Преживявам това от три и половина години и честно мога да кажа, че нищо не може да се сравни с това колко чудесно е да се приближаваш до Него всеки ден. Взаимоотношенията ми с Него се задълбочиха много.

Невъзможно е да се опише колко реален стана Той в живота ми. Всичко, което правя и казвам е обмислено според това, което Той ми казва да правя или казвам. В това място на усамотеност с Него, Той доказа, че е достатъчен!

Мнозина считат, че „усамотяването“ с Него означава да си извън Тялото. Те мислят, че тези извън системата, нямат общение с другите вярващи. Не знам за другите, но сега аз имам повече общение с вярващи, отколкото докато бях в системата. Общението, което произтича от близостта с Господа, е толкова по-искрено, отворено и задоволяващо, отколкото онова, което имах в системата. То е реално, сърдечно и взаимно. То е една духовна връзка, а не просто естествена връзка на приятелско поведение защото посещавате една църква. Сега се чувствам повече като част от Тялото, отколкото когато стоях в сграда, пълна с хора.

Едно нещо, което системата не може да предложи на вярващите, е близко взаимоотношение с техния Бог. Системата може да ни предложи многобройни плътски дейности, но няма сила да въздейства върху най-вътрешното на сърцето. Извън системата аз усетих Живия Бог, в процеса на моето обновяване към правилно общение с Него самия. Оpozнавам го по начин, по който не съм го познавала преди. В системата аз само знаех за Него... сега наистина го опознавам лично всеки ден.

Естественото мислене ни казва, че тези извън системата са откъснати от Тялото, но това не е истината. Тези, които се учат да го познават отблизо, стават Тялото, което Той ни е създал да бъдем. Това някой да е част от Тялото, не зависи от това къде се намира, но от това дали познава Онзи, който е Главата. Ако си свързан лично с Главата, тогава си свързан с Неговото Тяло, където и да се намираш в естествения свят.

Аз никога няма да се откажа от Него и няма да се върна в празнотата на религията. Това трудно се разбира от тези, които не са го опознали извън тяхната религия. Тези от нас, които изпитват реалността с Него в живота си извън религията, няма как да помогнат, освен да пожелаят на всички останали да го познават по този прекрасен начин.

ПЕТА ГЛАВА

КОНТРОЛ И ДУХОВНА ЗЛОУПОТРЕБА

Много хора предполагат, че основната причина хората да напускат, е че са имали спречкване с водачите. Те са били „наранени“ по някакъв начин и затова са напуснали. Това е една от малкото причини, които хората могат да разберат – така че те предполагат (често погрешно), че ВСИЧКИ напускащи са огорчени или наранени.

Но случая ВЪОБЩЕ НЕ Е ТАКЪВ. Както видяхме, много повече и много по-дълбоки са причините, от просто „проблеми с ръководството“. При все това, за някои напускащи това е фактор, особено за тези, които идват от „по-контролиращи“ среди. За съжаление, особено между петдесетните през последните години

контролът и духовната злоупотреба са станали все по-разпространени. Става въпрос за злоупотреба с термини като покривало, подчинение и авторитет, която често довежда до тези проблеми.

Някои от напусналите, които ми писаха, подчертават факта, че водачеството в Библията често изглежда съвсем различно от това, което виждаме днес. Те също така отбелязват, че някои от ученията в днешните църкви правят проблема още по-лош. Ето няколко имейла по тази тема:

Алистър (Нова Зеландия):

Аз имам много искрени, ясно мислещи и дейни приятели, които просто не искат да бъдат част от системата, която наричаме църква, и в повечето случаи е поради ръководството. Когато „авторитарността“, която не е от Бог, стане очевидна, разпознаващите я виждат и напускат. Те не напускат Бог, те просто напускат системата. Човешкото налагане никога не е имало библейски авторитет...

Джеф (Нова Зеландия):

Мисля, че много пастори искат от събранието да ги „направи“ първи, т.е. да ги сложи на пиедестал и ако не го направят, те са в „бунт“ или „не се подчиняват на авторитети“ или имат „духа на Езавел“ и т.н. Аз говорих с водачи, че те трябва да са пастири на овцете, които Бог им е изпратил, като не господаруват над тях и не ги третират като роби. Много пастори са на мнението, че овцете трябва да служат на тях, а не да правят както Исус е казал: „Нахрани агънцата ми“.

В Откровение 2:6 Исус говори за николаитите и за това, че ги мрази. Разбирам защо само на това място Исус казва, че мрази някого и то е споменато два пъти в Откровение 2 глава – в 15 стих също. Там се говори за контрола на водачите над хората и злоупотребите, които те използват. Много интересна и изясняваща глава, както и голямо предупреждение за днешни дни. Тук и сега говорим точно за този николаитски дух.

През последните 6 месеца аз говорих с много християни, които са напуснали църквите си и ги попитах за причината. Ето някои от отговорите: 1) Имаше много духовна злоупотреба/контрол върху нас. Ако не се съобразявахме с желанията на пасторите и водачите (дори да противоречаха на Писанията), то бивахме пренебрегвани и отлъчвани. Не се осмелявахме да задаваме въпроси. 2) Ако не давахме десятък от нашите доходи според тяхното разбиране, то пак бивахме пренебрегвани и отлъчвани. Те се интересуваха единствено от нашите пари. 3) Всичко се въртеше около пасторите. Те се опитваха да бъдат „суперзвезди“ и ако обикаляхте около тях, угаждайки им и съгласявайки се с тях, то тогава те повишаваха или те използваха в служението. Изглежда, че те използваха само онези, които пълзяха пред тях. Ние се отнасяхме с тях добре, но не се оставяхме да бъдем погълнати или контролирани от тях. А това означава, че просто си стояхме на скамейките, пазехме топло и никога не бяхме използвани в служение. След известно време напуснахме. Ние искахме да бъдем използвани от Бог – не просто да си седим така. Пасторите си играят на любимци (Цитат от близък приятел, който напусна църквата след 10 години във вярно служение.). 4) Църквите говорят за излизане навън и това да сме активни в обществото (да бъдем Исус за света), но всичко завършва с клуб „благослови ме“.

Много приказки за това как да занесем евангелието в обществото по много практични начини, но никога нищо не се случва. 5) Нуждите ни никога не бяха покрити. От нас се очакваше да работим за църквата, когато това се изискваше. Но никога не почувствахме, че някой се грижи за нашите нужди. 6) Всяка седмица всичко беше като едно представление. Пасторът изнася представление, така че ние да се връщаме отново и да продължава да взема 10% от нашия доход, така че да запази работата си. Божият Дух го няма.

Тук ще свърши. Имам цяла книга с такива примери...

Джон (САЩ):

Бил съм в църкви, които наблягат на „Божия човек на този час“ и очакват страхопочитание към този, който се предполага да е „помазания“. Чух проповед за един известен пророчески служител, който проповядвал, че ако някой служи и се грижи за „Божия човек“, то помазанието на този Божий човек ще дойде върху неговия слуга, както при Елисей и Илия. Имаше и много примери за този и онзи помазан служител, които са били в подобен изключителен статут. Не съм непочтителен, защото съм съгласен с Павел, който казва да отдаваме необходимата почит на тези, които се трудят в Господа. Но все пак някои неща трябва да са ясни... Аз виждах гордост, самохвалство и самовъзхвала, а не чувствах Божието почитание и присъствие.

Чувал съм как служители използват стиха „Не докосвай Божия помазаник“, като имат предвид „обикновения“ християнин, както и света, по-добре да внимават как се държат със служителя. Бог със сигурност гледа върху своите си – лично съм го виждал. Но християнството не е „дръж се с мен правилно – или иначе...!“ Това е манипулация.

Бог иска сила и чистота. Ако трябва да изберете само едно, изберете чистотата! Власт без любов и чистота произвежда тирани и деспоти, отровени от властта.

Майк (САЩ):

Наскоро четох няколко книги за ранната църква и за това какво Исус ни е оставил, в сравнение с това, което ние наричаме „църква“ днес. Изглежда няма нито един стих в Новия Завет, който да подкрепя ръководената, движената, подкрепената от пастора Църква. Павел предлага 5-кратно служение, като също така споменава за „снабдявайки всяка става...“ Пасторът никога не е бил предназначен да е „всичко“!!

Други, които ми писаха, ми разказват за лоши преживявания, които са имали лично с църковните водачи. За съжаление, това е нещо често срещано измежду хората извън църквата. Никой не може да помогне, но колко ли са християните, които са били изведени от църквите поради подобни ужасни преживявания:

Тина (САЩ):

Като новоповярвала през 1979, без никакво църковно минало, бях заведена в харизматична църква с новозапочващ пастор (с Пастирско сърце) и бях част от това събрание в продължение на 15 години. Бяхме като семейство. Бях научена на Библията. Имаше

любов... Бог беше помежду нас. През 1997 г. без да издавам в детайли, този пастор се отказа от позицията си и се премести. Доиде един пастор от Слово на Вярата, завзе църквата и започна да гради „голямо служение"... Много измамни неща дойдоха на мястото на това, което имахме. Получихме много поучение за това как да почитаме „Божия човек“, да бъдем оръженосци и т.н. и т.н.

Със съпруга ми се оттеглихме от позицията, която имахме там и напуснахме без „да вземем някого със себе си“. Днес повечето от първоначалната група я няма и не ходи никъде „на църква“. Дълго е да се опише всичко, което се случи там през трите години, когато бяхме там, но с една дума, докато си карах надолу по улицата, опитвайки се да разбера какво става, Господ ми каза: „Вие бяхте насилени духовно“.

Потърсихме различни места, където да ходим, но като че ли не си пасвахме... просто не искахме и не можехме да „играем на игрички“ повече. Понякога става доста самотно...както знаете Тялото се състои от много части. В сърцето си нямам непростителност, негодувание или горчивина...просто желание за чисто взаимоотношение в общност от вярващи без дневен ред и с Исус като единствен Цар.

Лари (САЩ):

Аз идвам от подобна на описаната във вашата статия църква: много авторитарна, почти диктаторска. Бях в нея в продължение на 15 години. Всичко свърши с това, че бях отлъчен от общение защото напуснах тази църква и получих нервен срив по време на този процес. Според гледната точка на църквата, аз не съм напуснал тях, но Бог, и те ми го показаха ясно. Да се справя се с това, а и всичките години на умствен тормоз, бяха много трудни за мен. Отне ми години да разбера защо хората допускат толкова силен църковен авторитет в живота си. Пък и колко са христоподобните църкви в крайна сметка? Аз виждам повече грех и светици в църквата, отколкото Христос. Аз се чувствам по-спокоен като управлявам собствения си живот, отколкото да имам около себе си един куп интриганти, които са в силата си да се опитват да ми казват какво да правя и как да живея живота си. Надявам се да ме разбирате. Понякога си мисля, че само човек, който го е преживял, може да разбере какво е да си дълго под авторитета на пастор, който злоупотребява с това.

Ейприл (САЩ):

Аз съм християнка „извън църквата“; в продължение на 13 години бях част от харизматично общение, което беше надълбоко във „възстановителната теология“, включително поклонение към водачеството като „Божии помазани“ и се изискваше „ученичество/подчинение на авторитета“ (което стигаше до слугуване във всякакъв смисъл: неща като да искаш разрешение да посетиш родителите си или приятели извън църквата).

Напуснах тази църква през 1987 г. и вярвате или не, си взех някои добри неща: навици за научно индуктивно изучаване на Библията, умения за духовно воюване, ходатайска молитва, служение на тялото и съзерцателно поклонение.

До 1990 г. не се присъединих към никоя друга група. Тогава със съпруга ми започнахме да посещаваме една епископална църква, чийто свещеник беше харизматичен... Най-накрая църковните политики (хората да бъдат мотивирани чрез алчност и егоистични амбиции,

отколкото чрез Духа) ни накараха да напуснем през 1995 г. Вече не посещавам църква, въпреки че съпругът ми ходи в Vineyard Christian Fellowship.

През първите години „извън църквата“ се чувствах сякаш върши нещо нередно, но всеки път, когато питах Бог дали да ходя някъде, Той ми казваше: не. Така че, през последните 8 години развивам взаимоотношения с моите съседи, обичайки ги и молейки се за тях. Имах много възможности да споделя любовта си към Исус с тях.

Когато се почувствам достатъчно сигурна, аз искам да възстановя взаимоотношенията си с местно тяло от вярващи.

Шерил (Южна Африка):

Аз обичам Тялото Христови, но съм толкова разочарована от лидерите. Моля се Бог да ме постави в Тяло, където водачите са единни.

Скорошните ми опитности са с хора, които не са заинтересовани от „овците“ изобщо. Те са оставени да се грижат сами за себе си. Пасторството е оставено на хора като мен. Трима пастори, които познавам, са били въввлечени в парични афери. Не мога да ви кажа колко ме стресира това. Тези хора са все още в служение и аз виждам все по-голямото съкрушаване и разпръскване на овците. Дори си мислех да започна моя църква. Имам бакалавърска степен по теология и скоро ще започна работа по магистърска степен. Знам, че трябва да имам много ясно водителство от Святия Дух, но съм вече толкова отчаяна.

Дени (САЩ):

Аз работих в християнски магазин и това, което видях там, ми разби сърцето. Наистина се опитах да си напомням, че християните все още са в процес на развитие, но сърцето ми толкова се отеготи, че или трябваше да напусна, или да бъда погълната от съкрушеност. Църквата ми е прекрасна, но е пълна с фракции с различни виждания, които дърпат към себе си. От 5 месеца се оттеглих от контакт с църквата и християните и сърцето ме боли.

Нейт (Австралия):

С жена ми участвахме в хвалението и в ръководството на една петдесетна църква. И тогава, и сега мислите ми са, че пасторите там са много контролиращи. Бяхме насърчавани да свирим и да говорим по начин, угаждащ на емоциите на хората – това се интерпретираше като водено от Духа. Аз (лично) почувствах, че така манипулирах и бях манипулиран. Със съпругата ми бяхме разочаровани от факта, че фокусът на пасторите беше върху нарастващите цифри и намирането на „свършената“ сграда. И времето, и проповядването бяха центрирани върху тези теми. И други неща се проповядваха, но единствената цел на неделната служба (според мен) беше хората да се манипулират да станат „запалени“ за „сградата“ или каквото и там да беше следващото „движение“.

С жена ми се чувствахме толкова компрометирани и ограбени от време, че най-накрая отидохме при пасторите и им казахме, че искаме да си вземем почивка от групата и водачеството. Това не се прие така, както се надявахме и се започна една голяма битка, където ни се подхвърлиха думи като „измамни“ и „разцепници“.

На този етап аз станах не толкова важен. Пасторите концентрираха усилията си върху съпругата ми, опитвайки се да я „спечелят“ обратно. Те ѝ казаха, че аз съм се бунтувал и

други такива – че те са имали мечти и т.н. – което още повече ме ядоса, когато тя ми го каза. Аз бях твърд в решението си, което накара жена ми да се чувства дърпана в две посоки. (На този етап ние все още ходехме на църква, а всички се преструваха все едно нищо не се е случило). Най-накрая ние се преместихме от града – което отрязва връзките ни с пасторите...

Г.Ф. (от неизвестно място):

Аз силно желая ученичество, отчетност, любяща корекция, да се срещаме повече от веднъж седмично в неделя... Но способността ми да се доверявам на моите водачи беше силно повредена от моята уязвимост относно някои неща от личния ми живот, съотвено резултиращи в отхвърляне, и то не веднъж... А след това и злоупотребата с този факт от друг високо бележит „Божий човек“. Така че аз напуснах системата... Искам да познавам Господ, но не знам дали ще рискувам с ГОЛЯМАТА църква пак. За щастие имам приятели като мен, с които се събираме, обичаме Бог и един друг.

Линда (САЩ):

Ето нашата история... Ние помогнахме да се построи и да се плати сградата на църквата. Отдадохме 20 години от живота си, служейки по всякакъв начин... Водихме и един екип за известно време (въпреки че не е на документи). След повече от 20 години доведохме един пастор със съпругата му от местна „деноминация“ – те ни унищожиха – клевета – презрение – духовна злоупотреба... Почти всички, които бяха там, когато те дойдоха, бяха засегнати – един човек се опита да извърши самоубийство поради отворителните им действия към всички нас... за да направим историята по-къса – отне ни 2 години – в пещерата – за да се изцелим. Мислехме си, че Господ е свършил за нас... аз лично се боях да видя някой „християнин“ – толкова зле ме бяха очернили... И тогава – Господ започна отначало... и ние осъзнахме, че става въпрос за Него... Той ни изрита от религиозната система – ние умряхме и бяхме отново възкресени... СЕГА бяхме вече живи – наистина живи в СВОБОДАТА – без злоупотреба, без религиозни програми и контрол – без йерархия и политически боклуци... Да бъдеш Исус на земята... обичащи, почитащи хора... не градящи за човешка слава... Но за слава на Исус. На сигурно място сме!!

Нашето ново служение... Започнахме у дома – нараснахме и сега се срещаме в конферентен център за поклонение... Толкова сме благодарни, че Бог ни избави от тази система – хора, градящи царства за тяхното име и слава... И просто ако се чудите – ние сме простили и се радваме за нашите врагове, които Бог използва, за да ни донесе освобождение.

Една жена, която ми писа, е много убедителна, когато поставя серия въпроси, насочени право към сърцето на модерната църква:

От: Линет (САЩ):

Кога спряхме да сме болница за грешниците? Кога станахме светилище за светци? Кога духът на контрол стана глава на църквата? Къде отиде Божият Дух?

Колко време трябва да продължава това, Господи? Огън гори дълбоко в онези, които скитат извън църквата. Кога, Господи? Кога?

Скитам се в това място като изгнаник, но си спомням, о скъпи Господи, спомням си, когато се движеше. Моля се за деня, когато ще мога да те видя да се движиш отново в местата, които са Твои. Църквата както обикновено е станала много студено, мъртво и сухо място, независимо какво е името ѝ. Кога ще спрем да си играем на църква и ще започнем да бъдем Тялото и Невястата?

ШЕСТА ГЛАВА

МАШИНАТА

Много от хората, които ми писаха, споменават колко са се уморили от всички програми, техники за църковен растеж, събиране на средства, и системи, които се срещат в днешните църкви. „Къде е Бог във всичко това?“ е често срещан въпрос. За тях, като че ли църквата е станала като някаква „машина“, която се върти и върти, независимо дали Бог присъства или не. За мнозина това е бил основният фактор, който ги е довел до решението да се оттеглят от църквите.

Всъщност, доста от тези, които ми писаха, са били водачи, участващи изцяло в тази „машина“:

Д.О. (САЩ):

Вашата статия „Християните извън църквата“ ме грабна. Прочетох и другите свидетелства на хора, които са изморени от църковната „игра“. Чудя се колко ли други свидетелства ще чуем от пастори като мен, които също така са изморени от тази игра и не знаят какво да правят. А преди, когато се помолих за това, имаше огромно мълчание в Небето (както и от моя страна на земята), така че аз напуснах!!

Бях пастор в църква Foursquare в продължение на 15 години и в Асамблея на Бога 8 години. Накрая се изморих да изливам сърцето си към хора, които като че ли не го приемаха. Е, имаше някои, които показваха някаква степен на ревност, но отидоха направо в Библейско училище и станаха служители на свой ред. Това не е лошо, но аз останах без никаква помощ. Имахме „славни хвалителни служби“, вълнуващи пророчества, послания на езици, свидетелства, специални певци и всичко останало – но като че ли това не оставаше траен ефект у никого. Ако иммахме по-скучни служби вместо онези „славните“, хората бяха готови да напуснат.

Изморих се! Изморих се да се опитвам да „запаля“ хората за Исус. Изморих се да се опитвам да им помагам да се измъкнат от грешните и саморазрушителните им

действия. Изморих се да плача, когато въпреки моите усилия хората отиваха в грях, прелюбодеяние, наркотици и т.н. Изморих се дори от това молитвите ми за тези хора да остават без отговор.

Също така се изморих да се грижа за старите църковни сгради, нуждаещи се от ремонти. Климатикът се разваляше. Финансите намаляваха. Изморих се съпругата ми да прекарва часове в чистене. А също така и от това, че тя трябваше да разкарва из целия град всички „бедни“ от църквата, за да си свършат задачите.

Изморих се от плащане на сметки и данъци, които всъщност „ощетяват“ църквата. Изморих се от деноминацията, която задължава ръкоположените служители ежемесечно, за да запази техните акредитиви... Толкова се изморих, че напуснах и църквата, и деноминацията. Бях объркан, ядосан и наранен – а малко и разочарован от самия Бог, защото не правеше нищо за църквите да не са толкова немарливи духовно, както и толкова материалистични в мисленето си.

В продължение на една година не посещавах никоя църква. Най-накрая, в следствие на непрестанното увещание на съпругата ми, започнахме да „проверяваме“ църквите в района. Няма нужда да изпадам в детайли какво точно се случваше там. Други са описали много добре нескончаемото пренатоварване с различни „дейности“, които да държат всички заети и/или щастливи.

Наскоро Господ подтикваше сърцето ми да се приготвя отново за служение. Аз не мисля, че Той иска да съм „пастор на църква“, в смисъла, който си знаем. Може би някакво домашно библиейско изучаване – не знам...

Фил (Австралия):

Като бивш пастор на петдесетна църква в Нова Зеландия, от първа ръка видях вътрешните дела на едно широко движение и напуснах разочарован, отхвърлен, ужасен, разклатен и др.под. Сега, много години след това, аз съм освободен и изцелен от всичко това, но що се отнася до самите църкви и тези, които ги ръководят, няма много промени.

Повечето църкви и пастори (не всички) основно са заинтересовани от техния „успех“. Този успех, естествено, се измерва с броя на хората и те имат нужда да потвърдят тяхното съществуване като „глава на екипа“. Синдромът на „Голяма църква = голям успех“.

Това само по себе си съдържа достатъчно проблеми, но още по-обезпокоително е повелението непрекъснато да се „развява знамето“, като се възхваляват качествата на тяхното движение. Много често те гледат на себе си като че имат нещо уникално, изключително или някакво специално призвание или откровение от Бог, които другите нямат – като това ги прави горди и понякога самохвални. „Ей, ние сме специални, ние правим нещо, което другите не правят или не могат“ (при все, че всъщност те може да не правят нищо извън обикновеното).

Като тяло от вярващи в цялата страна, през последните десетилетия ние сме направили ужасно малко неща, освен да държим вратите отворени. Много църкви са предсказуеми, неуместни, а често и скучни. Става ми толкова лошо от проповедници и пастори, очаровани от прекрасното Божие присъствие на мястото, от голямото помазание, когато всъщност има малко повече горещ въздух, идващ отпред...

Антъни (САЩ):

Оказах се в Петдесятна църква „Holiness“ („Святост“). Там прекарахме много години, опитвайки се да правим правилните неща. Аз дори взех степен от един от Библейските колежи на организацията.

Мина известно време и ние напуснахме тази организация, за да работим с други църкви, някои независими, а други принадлежащи на разни организации (Асамблеи на Бога, Vineyard и т.н.). Във всяка виждахме по нещо добро и нещо лошо, но като цяло никога не бяхме доволни...дълбочината, която искахме от Бог, не беше там. Това, което откривахме в църквите, беше до голяма степен повърхностно. Много църкви прокламираха, че не вярват в „програмите“, но техните не-програми бяха сами по себе си истински програми – нещо, което не можеха да избегнат. Боли ме да го кажа, но това, което виждахме, беше Исус избутан от църквите, а човешките планове и програми поставени в центъра. Изглеждаше като че ли не ставаше въпрос въобще за Господ, а за „църквата“ сама по себе си и за пастора и неговото служение...

Тереза (САЩ):

Ние бяхме силни християнски водачи. Със съпруга ми бяхме в тийнейджърско, в детско служение, в хвалението, в служение към бедните, в затвора, в съветване, в ходатайстване, в пророчески групи, в служение на малки групи, както и моето любимо женско служение.

Участвахме в тази църква от края на 1990 г. до края на 1999 г., така че определено не можем да бъдем определени като „обикалящи“ църквите. Ние бяхме посветени на царството. Ще попитате защо напуснахме? Нараствайки, в църквата програмите станаха по-важни от хората. Започнаха да им се отказват позиции в служението, ако не са извървяли определен път, ако не говореха по определен начин, ако не бяха скочили през всички „обръчи“, през които им се определяше. Аз станах „трън“, защото започнах да се застъпвам да много хора, на които не беше „позволено“ да служат. Нямахте причини от Писанието или от цялостността, които да не им позволяват да извършват задачи в църквата. Опитах се да уважа решението им и да бъда под авторитета, който Бог е сложил там, но с времето ставаше все по-трудно...

Преди няколко дена бях организираща специално парти и осъзнах, че всички 16 жени в стаята, освен една, бяха наранени от църквата и бяха напуснали. Те са добри жени, които вместо да продължават в търсенето си на Исус, са спряли, защото са им казали, че вече не са „достатъчно добри“, защото не приемат това, на което ги учат...

Марио (Канада):

Фактът, че има толкова много истински християни, които споделят една и съща дълбока неудовлетвореност от установената „църковна система“, може да се погледне като знак, че самият Бог е автор на тази неудовлетвореност.

Следващото е моята лична опитност... Беше 1993 г., когато бях помолен да участвам в църковно разрастване. След около 5 години почувствах нарастващо разочарование относно църковните неща. Докато броя на хората растеше бързо, нашите прогресивни водачи започнаха да прилагат все повече стратегии и програми, за да са сигурни в успеха на служението.

Като член на хвалението, трябваше да прекарвам часове по семинари и събирания. Целта беше да се развие по-ефикасно служение. Трябваше да научим всичко за мега църковната система и как да създадем приятна атмосфера в приятелско настроено обкръжение. И докато стратегически се фокусирахме върху нуждите на хората, ключът към църковен растеж и успех беше да бъдем „чувствителни към търсещите“.

Точно по това време аз започнах да се убеждавам, че да бъдеш „чувствителен към търсещите“ всъщност означава да угаждаш на хората. Започнах да се боря с дух на вина и осъждане. Може би бях прекалено критичен и осъдителен в поведението си. Но независимо как се опитвах да успокоя чувствата си, обкръжването ми нарастваше. Като се опитвах да говоря за това нямаше ефект, а молитвата ми за църквата и водачеството също не изглеждаше да помага.

Най-накрая, след като Господ ми даде видение относно корена на проблема в църквата ни, аз реших че не мога повече да играя на тази игра. В това видение аз видях картина на една заседателна зала. Бог беше направил събрание, на което каза на пасторите на нашата църква, че им дава служение и затова те трябва редовно да се събират заедно. Той искаше да им помогне и да ги екипира с всичко, от което те имаха нужда. Така че те продължиха да се събират, докато един ден пасторите казаха на Бог, че няма да го затрудняват повече с тези събирания. Те се чувстваха сигурни, че са научили всичко относно как успешно да водят църквата, и заедно с всички учебни материали, семинари и курсове те щели да се справят чудесно.

При все че църквата нарастваше на брой, много качествени хора бяха напуснали в търсенето си на по-славно Божие присъствие, а не на програми и традиции. В тяхната пустиня, те развиха непресхваща жажда за Неговата жива вода.

Други изказват своето смущение, наблюдавайки как човешки методи и програми завладяват това, което би трябвало да е убежище на духовно осветяване – с фокус върху движението на Бога, а не на човека. Много от тях толкова се нагледали на подобни неща, че почти се отчаяли от възможността да намерят място, където Бог свободно да се движи:

Кони (САЩ):

Трудно е да си седиш в институция, която заявява, че служи на Отец, когато всичко наоколо, което гледаш и „виждаш“, са човешки неща, които все повече се появяват. Не можеш да стоя повече на това място. Още преди да стигна до сградата, започвах да се чувствам непримирима в духа си, затова се молах и чаках отговори от Господ. Имаше толкова много въведени програми. Аз чувах молитви като тази: „Татко, моля се всеки тук да бъде в новите програми и да бъде част от екипа, а ако не стане така, махни ги от църквата“. Специално тази така ме съкруши, че нямам думи. Духът ми беше в тъга и болка. Аз изплаках: О, Боже, О, Боже.

Много е тъжно, когато видиш как „църквата“ е станала нещо, „тя“. Има си банкова сметка, а хората се канят да станат членове и да се погрижат за всички банкови заеми. После искат да направят сградата по-голяма, така че да се поберат новите членове, които ще бъдат доведени. АКО това беше от Господ, би било чудесно. Но е трудно да видиш къде Бог участва във всичко това. Много сте прав в статията си, когато казвате: КЪДЕ Е БОГ В ДНЕСНАТА ЦЪРКВА?

Робин (САЩ):

Аз не намерих църква. Посетих църквите в радиус от 30 мили и не намерих нито една, която да има Божието сърце. В повечето случаи става въпрос за пари. Някои не ти дават да служат по никакъв начин, ако не докажеш че даваши десятък (не само да кажеш, но да ДОКАЖЕШ). Какво става с тези, които не могат да дадат десятък, защото семейството им би гладувало поради това?

Лиса (Нова Зеландия):

О, може да се говори безкрай за това защо толкова много истински новородени християни са напуснали и продължават да напускат физически църквата... Когато се погледне хладнокръвно на институцията на църквата на запад, то се вижда точно проблемът, че ТЯ Е ИНСТИТУЦИЯ. За мен проблемът е, че тя не е по-различна от стриктното италианско католическо образование, което получих като малка. Колко неудобно е да се осъзнае, че те са съвсем еднакви, протичат по еднакъв начин.

Тони (Южна Африка):

В ранните 90 години започна ерата на мега църквата тук в Южна Африка. Дори местните основни деноминационни църкви бяха пометени и много приеха клетъчната църковна система, заедно с много украси и обещания за успех, които системата предлагаше. Малко от харизматичните водачи в нацията приложиха всъщност системата с голям успех и изградиха мега църкви, за чиито църкви се говореше като за Божие благословение, като дори устата на светските хора падаше пред екстравагантността на сградите на тези църкви. Водачите им също водеха екстравагантен начин на живот, но това се възприемаше като „благословение от Бог“ и шоуто продължаваше.

„Превъзходство“ беше ключовата дума и всеки се стремеше да постигне това с по-големи хвалебствени групи и по-лъскави брошури. Никога нищо не беше достатъчно, някои лидери имаха дори повече от една църква и така станаха самоопределени апостоли с титли като основател и президент на едни кое си служение. Тези апостоли пазеха новата си важност, която трябваше да се поддържа все повече. Назначаваха си охранители, които да пазят „Божия човек“, докато той арогантно се перчи като паун със съвсем малко или без никакво усещане за реалност, и без значение дали е във връзка с Бог.

Тези църкви бяха плодородна почва за водените представления и те процъфтяваха в това ново обкръжение. В края на 90-те ключовата дума беше ВИДЕНИЕ и СЪДБА, като тези църкви имаха огромни Видения как да завземат техните градове и нации за Бог. Но тези видения, пък били и големи, бяха просто човешките опити да достигнат небето със собствени средства и усилия. Тези видения, както и кулата във Вавилон, носят със себе си

същия печат „елате да си построим“ и за съжаление имат същия резултат – объркване и разпръсване на Божия народ.

Този проблем е стар колкото самата църква. Много често човек оставя пътешествието на вярата в благодат и дава началото на път, базиран на дела, а за съжаление краят е винаги един и същ. Оставаш с много прегорели и наранени християни, а водачът пада при всеки закон, който е практикувал и проповядвал всяка неделя. Виждали сме безброй водачи, които изпадат в грях главно в две категории: жени и пари. Виждате ли, едно нещо, което делата не могат да подтиснат, е плътта. Само Синът може да ни освободи, а благодатта е Неговата способност да оперира в нашия живот, не нашата собствена способност.

Нещото, което грабна вниманието ми във всички тези дейности, беше липсата на Бог. Хората не се изцеляваха, не се освобождаваха и нямаха промяна в живота си. Те ставаха съзнателни към греха и прекарваха живота си, ходейки във вина и осъждение. Опитваха последната стратегия, купуваха си последната книга или ходеха по семинари, за да се опитат да подсилят живота си. Разводът и други социални проблеми бяха срещани в църквата така, както и в света. Като някои от топ водачите спадаха в тази категория...

Мнозина не се съгласяват изцяло с постановката на днешната църква и начина, по който тя работи. Те просто не вярват, че е библейско и правилно:

Ричард (САЩ):

Църквата на Господ Исус Христос не е направена от човек, организация или институция. Тя никога не е била и няма да бъде такава. Това, че човек се опитва да организира и да дава своето одобрение на Бог е комично в най-добрия, и изключително трагично в най-лошия случай. В този процес най-накрая Бог просто е избутан от картинката.

Том (САЩ):

Днешният основен религиозен християнски поток е толкова често вързан във вършене на „християнски“ неща, че са загубили поглед от това да БЪДЕШ християнин. Вършенето на задължения, наложени от религиозни системи, не те прави християнин – а просто религиозен и често изморен и обезкуражен – питайте много пастори, които влизат в това описание. Светът вижда това и постепенно не вижда никаква компенсираща ценност в църквата, която да ги привлече.

Църковните системи днес са толкова заети в търсене на формулата, която ще им донесе маси от загубени души. Те дори прибегват до забавления, дават кафе и капучино на службите, за да поддържат хората „щастливи“ и желаещи да дойдат отново. Къде е призивът към покаяние и смирение, къде е призивът за ходене без компромис? Причината е, че ние сме много по-загрижени за това някой да се чувства добре, отколкото да направят някой „добър“ (изкупен).

Аз съм от Америка, но имам приятел, който живее в Австралия. Той сподели с мен една брошура от местна църква, разпространяваща се в квартала за да привлече хора. Никъде в брошурата Исус дори не беше споменат, навсякъде имаше снимки на деца, клоуни и помагачи си хора. Много е хубаво децата да се забавляват, а хорага да си помагат, но стои

въпросът: Къде е Исус? Никое от тези „добри“ дела в обществото не може да спаси душата.

„Каква е печалбата за църквата да спечели пълна църква с хора, но да загуби всяка душа?“

Робърта (САЩ):

На мен ми изглежда, че тези, които са „извън църквата“, не само са се изморили от програмите, но също и от църквата-като-наблюдаващ-спорт. Това, което се позволява на всички в църквата, е да гледат. По същия начин те могат да си стоят у дома и да гледат от разстояние. Ако дори на някой „се позволи да участва“ в програмите, то все още си е програма и не е Бог.

Сърцето ми плаче и риде с Бог понякога за този наблюдателски дух в църквата. Искам толкова силно да бъда на място, на което хората искат Бог толкова много, че те ще се посветят и ще се подготвят за истинско посещение от Бог, а не просто за едно добро шоу. Той няма да толерира идолослужението в църквата, което дава славата на изпълнителите.

Някои писаха с изцяло различно решение за „машината“ – и това им дало старт да започнат нещо съвсем различно:

Боб и Джен (САЩ):

Господ ни заведе в един огромен парк в нашия район, в който се събират много хора и ни каза да започнем да присъстваме там. Е, за да направя историята по-кратка, в продължение на месеци вече се срещаме с една група от хора. Тъй като живеем във Флорида, за нас е лесно да се виждаме навън. Срещаме се под един навес, а съвсем наскоро ни предложиха да използваме безплатно една сграда, когато времето е лошо, но ние всички се радваме да бъдем навън, сред Неговото творение. Прекрасно е да хвалиш, гледайки небето! Ние не се считаме за църква. Ние сме „църквата“. Нямаме форма или надзор. Просто отиваме и чакаме Бог. Толкова е освежително. Той винаги идва. Ние все още растем и се учим, като се надяваме да не станем прекалено големи, или да започнем да планираме дневен ред и да свършим там, където бяхме. Ние се радваме на простотата на всичко това. А също така част от това да бъдем там, е за да достигнем другите. Надяваме се да привлечем хора, както и измежду тези, които живеят в къмпинга на територията на парка...

За мен е ясно, че тази „машина“ е основен проблем за много от напусналите църквата. Докато те не видят Тялото, което е повече „организъм“, отколкото „организация“, те просто няма да се заинтересуват. Тези програми, дейности, събиране на средства и т.н. – всички те имат мириса на „ЧОВЕШКОТО“. Това, което те търсят, е „ПОВЕЧЕ ОТ БОГ“. И докато не го видят в църквата, те просто няма да се върнат.

ГЛАВА СЕДМА

ЗАЩО „ПУСТИНЯТА“?

„Пустинята“ не е понятие, което е добре разбрано в християнския свят, въпреки че се намира в цялата Библия. От книгата Битие до Откровение има ясни препратки, че „пустинята“ е нещо, което Бог често използва, когато се справя с хората. Моделът е неоспорим.

Но защо Бог го използва толкова често? За какво е необходима духовната пустиня? Каква е целта ѝ и как тя ни променя?

Когато гледаме в Писанията, ние виждаме, че пустинята е място, където Бог ни праща, преди да започне „истинското действие“ – преди да навлезем в пълните цели, които Бог има за нашия живот. Трябва да има „смърт“ преди да има възкресение. Трябва да има пусто място преди „обещаната земя“.

Пустинята е място на изпити, на съкрушеност, на пълно предаване на Бог. Подпорките и дейностите, които са ни поддържали да се борим „нещата да се случват“, са отмахнати. Нашето себеупование е заместено с пълно упование само на Бог. Всеки „идол“ в живота ни (често включително и нашето служение) е доведен под пронизващия прожектор на Бога. Нашите себични мотиви и амбиции са показани такива, каквито са. Този процес може да отнеме години. Накрая, ние изплуваме съкрушени, опомнили се и очистени. Процесът ни е очистил и направил по-зрели по толкова много начини. Сега сме готови за изпълнението на това, за което Бог отначало ни е призовал да правим. Но сърдечните мотиви са значително по-различни от това, което са били преди.

Ние виждаме този модел през цялата Библия. Много уроци могат да бъдат научени от това, което четем там. Нека погледнем няколко примера:

От това, което знаем, първият патриарх Авраам е минал през поне две големи „пустинни“ преживявания по своя път с Бога. Първото е било, когато със семейството си са изпратени от своята земя „незнайно къде“ – на дългото пътуване към Ханаан. Второто назначение е голямата духовна криза в живота на Авраам – когато бъдещето му и всичко, в което е вярвал, е било заложено на карта.

Бог обеща на Авраам син – и че той ще бъде „баща на много народи“. Но когато се появява Исаак, обещаният син, Бог заповядва на Авраам да отпътува към хълма Мория и да пожертва Исаак пред Него! Всички надежди и мечти на Авраам били в това момче, а сега Бог му заповядва да убие обещания син! Това е много подобно на това, което много хора намират по своя път в пустинята. Това е като да убиеш мечтите си и дори призова от Бога в живота си. Но все пак, в последната минута Бог задържа ръката на Авраам и му дава един овен, който да пожертва вместо Исаак. Вярата на Авраам и абсолютното му доверие в Бога бяха показани този ден. Готовността му да пожертва всички свои мечти и надежди за Бог беше точно това отношение на сърцето, което Бог изискваше.

Друг пример от Битие е Йосиф – история, върху която „пустинята“ е изцяло отпечатана. Йосиф бил любимият син в семейството си и имал съновидения от Бог за неговата съдба като голям водач на неговия народ. Но той въобще не осъзнавал, че пътят до тази съдба бил предателство, болка, отхвърляне и затвор. Всъщност главен фактор в неговата история била ревността на братята му, които го продали в робство в Египет. Ако те не бяха направили това, то е съмнително, че сънищата от Бога щяха да се сбъднат. Дори след като Йосиф стигнал в Египет кошмарът продължил. Той е бил в затвора в продължение на години за престъпление, което не бил извършил. През цялото това време Бог го пречупвал и оформял в бъдещ велик водач. Защото само в пустинни места Бог е способен да извърши в дълбочина подготвителната работа.

И след това изведнъж, за един ден, Йосиф отишъл от затвора в двореца! Поради дадената му от Бога мъдрост в тълкуването на сънищата на Фараона, Йосиф бил издигнат в министър над цял Египет – втори след царя. Годините му на очакване в пустинята били свършили. Нов сезон започнал. Сезон, в който той щял да види всяко дадено от Бога обещание да се изпълва.

Вероятно най-добре познатата илюстрация на „опитност в пустинята“ в Стария Завет е историята на Мойсей и израелтяните. Има няколко важни урока в нея. Всички знаем за какво става въпрос. Мойсей е бил отгледан и обучаван през целия си живот в палатите на Египет. Но след това се сблъсква с родството си с израелтяните, той „пораства в сила“ и убива един египетски надзирател. След това той е принуден на избяга в пустинята, където е прекарал 40 ГОДИНИ като обикновен овчар в пустинята. Какъв огромен период от време! Представете си, ако всеки християнски водач трябва да преживее толкова дълго в пустинята, преди Бог да му позволи да води Неговия народ! Почти е невъзможно да си представим дълбочината на отчаянието и „смъртта“ на всички негови мечти и надежди, които Мойсей е преживял през това време. Всъщност, след такива 40 години е трудно да си представим някой „по-мъртъв“ към обикновените амбиции и изкушения за водачите от Мойсей. И какво ТЪРПЕНИЕ трябва да се е произвело в него през тези години на очакване!

Отново ние виждаме продължителността, която Бог допуска при фазата на „подготовка“ на водача (при все, че 40 години са доста наобичайно дълъг период). Изолацията, раздразнението, викането към Бога за освобождение – всички те изиграват своята роля. Това преживяване е почти незаменяемо. Ето защо Бог го използва толкова често. Сърцата на водените са толкова подобни по толкова много начини, че Божието „изцеление“ също така си прилича! Той дори може да ни вкара в нещо като „затвор“ за известно време, така че да не можем да се измъкнем от този процес. Толкова е важен той. Той не иска „себеориентирани“ водачи да пастируват над неговите скъпоценни овце.

След своите 40 години на подготовка, Мойсей се върнал от Египет по Божие повеление да изведе Неговия народ от робството. Това било началото на пустинното преживяване на цялата израелска нация, защото напускатки Египет единствения път към Обещаната земя бил през пустинята. Някои коментатори казват, че по права линия тяхното пътешествие би могло да трае само няколко седмици и дори по-малко. Но поради тяхното непокорство и страх, по-голямата част от тях били обречени да умрат в пустинята, никога недостигайки Обещаната земя. Всъщност, тяхното пътуване през пустинята траело 40 години!

Сега, трябва да вземем предвид факта, че не всеки, който влязъл в пустинята, успял да я надживее. Мнозина загинали там. Пустинята ги изпитала и ги накарала да желаят. Те отишли на място на изпитание и се провалили. Това е критична точка и в наши дни. Само защото сме „призовани навън“ и сме влезли във време на пустиня, не означава, че ще прегърнем Божиите предизвикателства и че ще отговорим подходящо. Съвсем е възможно да загубим всичко там. Тези хора напълно се загубиха. Само техните деца успяха да наследят Божиите обещания.

Векове по-късно ние четем за един друг основен водач в историята на Израел, който също е преминал през един много дълъг и изпитателен „пустинен“ период. Това е Давид – овчарът, призован да бъде цар.

Давид прекарал буквално години наред, бягайки от Саул, за да спаси живота си, тогавашния цар на Израел, който се почувствал заплашен от Давид. Младият мъж знаел, че е призован да бъде цар, но чрез голямо страдание той влязъл в царуване. Той прекарал години, криейки се в пещери и дори в села на филистимците, за да се спаси от завистта на цар Саул. Към него се присъединили 400 други изгнаници, така че той имал своя малка армия от „бунтовници“, които ръководел. Бог го обучавал да е добър водач. Но този период от живота му бил ужасно труден и обезсърчаващ.

Както виждате, Бог не е можел да си позволи друг „Саул“ да води Израел. Ето затова той е трябвало да изпита Давид до такава степен. Той е искал да бъде

сигурен, че той е бил човек „според Божието сърце“. Този процес отнел много години.

Едно от ключовите изпитания, които преживял Давид, било изпитанието на „бунта“. По едно време той имал възможността да отнеме живота на Саул много лесно и хората му го карали да го направи. Ако той беше убил Саул, царството щеше да е негово. Но Давид не повдигнал ръка срещу Саул. Той все още го уважавал като „Господния помазаник“, дори и да му е било ясно, че Саул е бил отхвърлен от Бога като цар. Давид не предвижил напред своята съдба, разбивайки нечие съществуващо водачество. Той изчакал Божиата ръка и Божието съвършено време. Това бил жизнено важен изпит за Давид.

Накрая Саул бил убит в битка и Давид се възцарил на точно определеното време от Бог. Тогава започнала „златната епоха“ в историята на Израел. А дългото време на подготовка в пустинята свършило огромна работа на Давид до края на живота му.

Старият Завет обаче ясно показва, че не само бъдещи царе или водачи се обучават от Бог в пустинята. Повечето от Божиите пророци обикновено били подготвяни за служение на тези места на изолация и самота. Всеки един Илия или Елисей трябвало да преминат през подобен период на интензивно духовно обучение. И това важи не само за Стария, но и за Новия Завет. Всъщност до ден днешен, ако има служение, което най-често се асоциира с понятието „пустиня“, то е пророческото служение. И аз мисля, че има голям „пророчески“ аспект на това, което виждаме днес в движението „извън църквата“.

Бихме могли да дадем пример за преживявания в „пустинята“ за много от старозаветните пророци, тъй като това изглежда като нещо почти универсално за всички тях. Но аз си мисля, че един от най-интересните пророци в това отношение е Йоан Кръстител, пророкът, „подготвил пътя“ на Новозаветната ера. Исус заяви, че „няма по-велик от Йоан Кръстител измежду родените от жена“. Йоан е бил предназначен да бъде пророк – бил е изпълнен със Святия Дух още от утробата на майка си. При все това след 30 години на подготовка, продължителността на служението му била само 6 месеца! Но какви 6 месеца.

Йоан Кръстител е бил истински пророк на „пустинята“ в най-радикалния смисъл. По време на неговата подготовка и обучение ние знаем, че той се е криел в пустинни места, докато дойде времето да се покаже. Изведнъж той се появява от нищото, но с пронизващо слово на покаяние. Неговите проповеди били измежду най-ревностните в историята на пророците. „И излизаше при него цялата юдейска страна и всичките ерусалимляни, и кръщаваха се от него в реката Йордан, като изповядваха греховете си.“ (Марк 1:5)

При Йоан не само дните на подготовка били в пустинята, но и цялото му служение! По всякакъв начин той бил мъж на пустинята. И той имал честта да кръсти Исус – обещания Месия.

Важно е да помним, че Исус също мина през период в пустинята точно преди да започне своето служение. Както знаем, след като бил кръстен, Святият Дух слязъл на него като гълъб. „Тогава Исус беше отведен в пустинята, за да бъде изкушаван от дявола.“ (Мат. 4:1) Този пустинен период бил време на изпитание и изпробване, на пост в продължение на 40 дни и нощи, и на неспиращи атаки от врага. Когато Исус преминал всичко това, Той бил готов да започне служението си. Така че дори в живота на Спасителя на света, „пустинята“ е била жизненоважен крайпътен камък.

Апостол Павел също преминал през подобно преживяване. Той пише, че веднага след като се обърнал и бил изпълнен със Святия Дух, той прекарал време в Арабия (пустинен район), общувайки си с Бог, като не посетил апостолите в Ерусалим за поне 3 години. (Гал. 1:17,18) Това отново илюстрира колко важно е за тези, които имат специално послание от Бог да прекарат време насаме с Него преди да се покажат на света. Те първо трябва да бъдат подготвени. И точно затова е пустинята.

Както виждаме из цялото Писание, много от Божиите бъдещи водачи и проповедници са били изпращани на места на самота и съкрушеност, преди да бъдат доведени до тяхната истинска съдба. Ние дори не сме и споменали Божиите герои като Ной, Исус Навин, Яков, Йов и други, които са имали подобни преживявания. Част от процеса лежи в „чакането“. Както и във факта, че всички помощни „подпорки“ са били взети. Така дори само очакването може да бъде мъчително.

Пустинята също така се справя с всеки страх от хора, както и с „систематичните“ начини да гледаме на нещата. Бог често я използва, за да ни донесе една съвсем свежа перспектива, която е много важна за водачите, които ще представят „нов“ подход или ще се сблъскат с опозиция поради конфронтационните думи, които може би ще носят. Самотните пустинни години им дават този гръбначен стълб, поставящ ги да застанат пред гълпите или властите и да изявят Божията истина без компромис. Те сега наистина се боят от Бог, а не от хората. И те мислят различно от другите. Пустинята е жизнено важна за всеки, който иска да донесе прясна манна на Божия народ.

По-долу са цитирани интересни имейли, които получих по тази тема:

Скот (САЩ):

Ние бързаме да приравним „пустинята“ с нещо негативно. Аз не вярвам в това. Вярвам, че някои неща, които Бог се готви да направи, не могат да бъдат научени от амвона.

Старият израз „което не може да бъде научено, трябва да бъде уловено“, играе голяма роля във всичко това.

„А детенцето растеше и крепнеше по дух; и беше в пустинята до деня, когато се яви на Израил“ (Лука 1:80). Една промяна в реда се готвеше да стане... Йоан, синът на Захарий, нямаше да научи тази ИСТИНА в дома на баща си, нито на служба в събота. Това беше откровение, което Йоан получи, докато беше в пустинята. Това, което Бог се готвеше да направи, действието, което се готвеше да се разкрие (Исус), трябваше да бъде научено извън влиянието и реда на деня.

Вярвам, че има промяна в реда, която идва днес в църквата, точно както в дните на Йоан. Аз нямам предвид нов ред за спасение или благодат. Имам предвид в църквата. Ние сме произвели много неща, с които Исус няма нищо общо. Вярвам, че промяната в реда ще доведе Божия ред отново при Неговия народ. И вярвам, че Бог води тези, които нарича свои синове, в „пустинни“ места, защото се готви да вложи нещо в сърцата им, което със сигурност не може да бъде научено в църквите днес...

Аз не казвам, че всичко в църквата е оплескано. Аз обичам църквата. Ходя на църква всяка седмица. Вярвам, че и тези в пустинята обичат църквата също. Вярвам, че те са там по повеля на Святия Дух. Има неща и истини, които Бог им разкрива и които не могат да бъдат научени между 4-те стени на църквата в момента.

Във вашата статия ви споменават, че „хиляди напускат сега. И много се чувстват сякаш, че „очакват“ нещо“. Аз вярвам в това! Вярвам, че те са там с очакване. Постейки, молейки се, слушайки Божия глас. Съмнявам се, че много от тях осъзнават защо е така. Но просто поради вярата си, те знаят че Исус е казал: „Излез“.

Ви споменават, че за тях не е възможно да стоят там завинаги. Съгласен съм. Вярвам, че те ще се върнат и ще проникнат в църквата. И ще донесат с тях послание и откровение, което ще ни спаси.

Очевидно има такива, които ще използват „раните“ като причина да напуснат и да не поемат отговорност. Други са просто мързеливи и плътски. Но има и такива, които са чули гласа на своя Господар, викащ ги да търсят лицето му и сърцето му извън 4-те стени на местната църква.

Дебора (от неизвестно място):

Много са напуснали „системата“ и не знаят защо. В Египет евреите се търсеха за да „работят“. Това е символично относно изтощението, което идва от „делата“. Праведността, основана на действията, е изключително уморителна. Повечето са се съгласили на системата несъзнателно. Вярвам, че Бог призовава много извън тази „система на вяра“... Той ни призовава извън „Египет“.

Когато Той ни зове „извън лагера“ е време за празнуване. Защо? Мисля така, защото Той казва така, че е време за по-дълбоко взаимоотношение с Него и време за подготовка. Подготовка за това, с което ще се сблъскаме в бъдеще. Призивът извън лагера, точно както беше за Исус, е призив да умреш. Това ще бъде най-доброто и най-лошото време. Най-доброто, защото ще имаме по-дълбоко от всякога взаимоотношение с Него и защото няма да е обременено с „дела“. Най-лошото, защото това, което не е от Него, ще трябва да умре. Ох.

Хари (Австралия):

Като много други, аз съм сигурен, че сме били предупредени за опасността да бъдем в такава ситуация да сме „сами“ и по този начин да бъдем обект на вълците (въпреки че съм срещал повечето вълци в църквата) и да „забравим да се събираме заедно“ с братята.

Пустинята е едно пусто място, лишено от забавления, пишност и фанфари, място където само Господ те чака. Вече 5 години минаха и се опитваме да „се върнем вътре“, но някак продължаваме да бъдем изблъсквани „обратно навън“... Ние не сме огорчени, не сме неподчинени, но сме разочаровани.

Понякога трябва да си отвън, за да видиш какво всъщност става вътре. За да помогнеш на някой, който е вътре в ямата, трябва да бъдеш отвън, за да го издърпаш. Разбира се, да бъдеш „навън“ е болезнена тема за тези, които са „вътре“. То носи на яве много въпроси, които няма да се скриват, но с които не искат да се сблъскват.

В пустинята ние намерихме Него и само Той ни заведе там и ни храни и ни направи да растем по този начин, който хиляди животи на църковни събрания не би могъл да постигне. Може би като Йоан Кръстител ние очакваме призив да излезем и да идем в градовете (Лука 3:2) и също като него да бъдем хора подготвени да подготвят пътя на Неговото идване...

Може би светът ще види нещо различно, може би ние отново ще бъдем хора, които ще „обърнат света наопаки“.

Много от тези, които ми писаха, имат да кажат много интересни неща за техните преживявания в „пустинята“:

Кристофър (САЩ):

Бях наставяван от две големи служения и до 1996 г. станах втори по отговорност в едно служение тук, което стана известно в пророческите среди.

Към края на 1999 г. Господ започна да ми говори за идолопоклонничество към служението. Това беше много тежко за мен, защото аз просто следвах насоките на моите наставници, а и бях се отказал от успешна бизнес кариера, за да отговоря на „призванието“ (както бях учен). Тогава, през ноември 2000 г. Господ сам дойде при мен и започна нашия разговор...

Седях си в моя син стол зад бюрото в офиса ми, когато изведнъж чух Божия глас да ми говори по много ясен начин. Той каза: „Крис, наред ли ще е ако ти кажа, че ще предприемем едно пътуване до дълбоката страна на пустинята и там всичко, което си мислел и взимал за нормално, ще се прекрати. Няма да има срещи, дейности, никаква явна активност. Като че ли всичко ще е спряло – но – това, което ще имаш, ще е моето явно присъствие“. Последва кратка тишина и когато Той се върна, каза: „Крис, ако всичко, което имаш, съм аз и само аз, това достатъчно ли ще ти е?“

Веднага след като Исус свърши с въпроса си, аз знаех, че правилният отговор е „Да“, но нещо в мен ме накара да спра и да помисля върху него, а не да отговарям прибързано. Като че ли това, което кажех, щеше да предрече онова, което имаше да се случи – и то щеше да стане веднага след като го изрека. За кратко аз обмислих какво би съдържал и отговорът „Не“ („Не, Исусе, не би бил достатъчен. Ние искаме служението повече отколкото желаем

Теб”), но това изглеждаше толкова нелепо, че аз бях готов да отговоря на въпроса му, въпреки че можеше да предполага неочакван обрат в себе си, за който не бях помислил. Знаех, че всяко служение, което би си заслужавало ТРЯБВА винаги да започва и да свършва с Исус. Така, че аз казах: „Да, Господи, Ти си достатъчен”. Тук последва още един момент на тишина и Той просто каза: „Добре”. Силата на Неговото присъствие отмина и аз не преживях нищо подобно до края на юни 2002 г.

Една сутрин към края на юни 2002, аз седях точно в същия стол в моя офис, работейки, и Господ отново дойде при мен, така както беше станало през онзи ноември. Въпреки, че беше минало време от нашата последна „среща”, Той ми говореше така, все едно продължавахме последния ни разговор. Той каза: „Крис, ако ти бях дал нещата, които ти мислеше, че искаш в служението, щеше да ги презрееш дори повече от аспектите на работата ти, които отнемат твоето време и възпрепятстват Моя призив в твоя живот – правейки труден твоя вървеж и това, за което съм те призовал”.

... Той каза още: „В идващите дни най-голямото желание на моя народ, ще е да седнат в нозете ми и да се радват на общуването си с мен. Повече техните страсти няма да обхващат нещата, които те вършат за мен. Аз ще бъда тяхната най-голяма страст. И тогава, аз ще кажа на един: ще идееш ли да занесеш това послание на онази група; и на друг: ще идееш ли да помогнеш на онзи на улицата, който е в голяма нужда; а на трети: ще идееш ли да насърчиш онзи, който е от овцете ми. Заради тяхната страст към мен, те няма да имат желание да напуснат мястото си в нозете ми, но ще идат и ще направят това, което съм им казал, поради голямата си любов към мен. Те ще идат и ще извършат задачата си така, както съм ги научил, но когато свършат с всичко, ще бързат да се върнат на мястото си. Никога те няма да заменят своята страст към мен с нещата, които те вършат за мен. Само аз ще съм тяхна страст.”

Ние трябва да „излезем” и не виждам да се върнем. Аз очаквам с нетърпение да видя какво ще прави Господ сега, защото аз вярвам, че Той стои зад всичко това.

Нанси (САЩ):

Трябва да кажа, че аз не се чувствам като в пустинята. Може би да съм, а да не знам (ха!). За мен пустинята е някъде там, където не е Бог. А аз въобще не се чувствам така. Аз си говоря с Него всеки ден. Той ми говори всеки ден. Аз го следвам колкото мога. Доверявам му се, че ще ме заведе до по-голяма вярност към Него, по-голяма посветеност в молитва, по-голяма любов към Него. Да, аз обичам общението си с хората, но имах такова през всичките години, докато бях в църквата. Единственото, което ми липсваше, беше Бог!

Родни (САЩ):

Преди около 7 години започнах да осъзнавам, че съм прекарал целия си живот като така наречен християнин, живеейки в някакъв вид грях, мислейки през цялото време, че съм познавал Бог. Изведнъж разбрах моята огромна нужда от Него. В продължение на шест месеца се молих Той да направи нещо за мен. Един ден Той го направи. За един миг Той дойде и ме очисти и напълно пренасочи живота ми. Тогава се запитах защо за толкова много години в църквата, никога не бях виждал подобна сила. Обичайки Бог повече от всякога и растейки, все повече ме отделяше от организираната църква. Бях страдал от вина, от изключителна самота, от много безсънни нощи и много други емоции, като в

продължение на години аз си мислех, че единствено аз се чувствах по този начин. Нека да подчертая, че любовта ми към Бог продължаваше да расте през цялото време. Той лично ме учеше на неща, които никога не бях научил в църквата. Бог запълни сърцето ми с толкова прекрасни неща, а аз толкова много исках да кажа на хората, но нямаше уши, които да чуят това.

Понякога пустинята беше мъчителна за мен и моето семейство. Беше много по-лесно в старите дни, когато живеехме в неведение, просто играейки играта. Много пъти ние си мислехме, че може би трябва да се върнем назад и отново да участваме във всичко онова. Когато ходим на „църковна служба“ ние често биваме завладяни от скръб и голяма тъга. През последните години сме се срещали с хора като нас, а знаем и за много други. Понякога ходим на църковна служба просто защото изпитваме такава любов към хората, каквато никога преди не сме и искаме да сме с тях (дори с такива, които не познаваме), дори да ни трябва седмица и повече, за да се възстановим от травмата след това. Трябва да допълня, че църквата, към която се водим, доколкото може се справя добре.

Сега, като вече са минали 7 подобни години, аз не бих го заменил за нищо друго. Дори в огромната пустиня и в самотното време аз бях толкова сигурен, че Бог прави всичко това, че бих заложил живота си. Той беше толкова невероятно верен и сега като че ли сме извън пустинята и чувстваме, че нещо е време да се случи.

Ники (САЩ):

Понякога, когато си сам, знаейки за някои като теб – си мислиш, че си бунтовно настроен – но времето с Бог е толкова богато, дълбоко, а растящите корени толкова добри – че знаеш, че това е добро. Учим се да чуваме, да ходим и да следваме нашия Господ – по много реален и личен начин. Той има своите причини – и аз знам, че знам – няма да имаме проблем да го чуем, когато ни каже: „Идете“ – но то сигурно няма да е в сграда – а в живия храм от Неговите деца – всеки покорявайки се на призива, който е чул...

Дона (САЩ):

Извън църквата съм от няколко години – понякога посещавам някоя – но винаги чувам гласа на Духа: „Не, това не е твоят дом“. От доста време знам, че моя Баща има цел за тази опитност в пустинята, която ще разбере на точното време. Напоследък разбрах, че в пустинята се подготвя магистралата...

Не знам точно какво е планирал моят Баща за мен, но то е далеч извън всичко, което мога да си представя. Знам, че има откровение на възстановена истина, което идва към мнозина в пустинята, и което скоро ще бъде разкрито. Всички трябва да направят покупките от Откровение 3:18, а най-вече колурия за очите. Не всичко идва по благодат – тези, които побеждават, трябва да платят цена.

Шерън (САЩ):

Ние сме много далеч от това, което трябва да представлява църквата. Аз също преживях период в пустинята, така че знам какво е. Там не е лесно, при все това всички трябва да минем оттам. Пустинята има своята цел – аз благодаря на Бог за моята опитност, защото научих толкова много. Но сте прав, че идва време, когато трябва да се излезе оттам. Не може да стоиш вечно в пустинята (о да, аз исках това). Идва време,

когато Бог ще те извади оттам, така както направи с Мойсей, както и със Своя Син. Тя може да продължи 40 дена, 6 месеца или 40 години, но трябва да излезеш най-накрая. Ако не го направиш, за какво ти е била?

ОСМА ГЛАВА

ОПАСНОСТИТЕ

Както видяхме в тази книга, хората имат много добри причини да напуснат църквите. При все това, има и друга страна. Аз лично съм срещал хора извън църквите, които повече от десетилетие стоят настрана от абсолютно всичко. Докато не разбере някаква особено добра причина за това, аз не мога да го приема за правилно. Понякога една вярна тенденция се превръща в отнасяне, година след година. Вярвам, че има много опасности в това. Сърцето ми е с тези, които са на път, но понякога си спомням за тези израелтяни, които обикнаха пустинята повече от Обещаната земя – и изживяха живота си в нея. Те никога не наследиха Обещаната земя. Техният дом стана пустинята и те никога не достигнаха призиванието си.

(Тук не се обръщам към тези, които са в домашни църкви, а по-скоро към тези, които са в „самотните“ крайности.)

Не мога да повярвам, че Бог ни изпраща в пустинята, за да изживеем живота си там. Няма смисъл – и е напълно небиблейско. Пустинята винаги е била място за подготовка. Ако стоим там твърде дълго, само защото ни е станало „удобно“, тогава сме в голяма опасност да изпуснем Божието призвание и всичко, което Той има за нас. Пустинята е място за обучение, а не Обещаната земя.

Познавам много християни извън църквите, които са развили манталитет на „пустинята“. Станало им е „удобно“ там и за тях би било голямо сътресение дори и да се замислят да се преместят. Цялото им мислене прави ужасно трудно за тях присъединяването към нещо отново – дори да е истинско движение на Бог. Те са станали хронични „неприсъединяващи се“. Точно като израелтяните, рисковете им се струват прекалено големи. Пустинята е тяхното удобно местенце.

Мисля си, че особено важно за израелтяните, е че тяхната голяма криза дойде, когато трябваше да напуснат пустинята и действително да влязат в Обещаната земя. Не можах да се накарат да го направят. Рисковете им изглеждаха твърде големи. Смятам, че това представлява момент от голяма опасност и за днешните

„пустинници“. След като са прекарали няколко години навън, за тях е рисковано дори да помислят да се присъединят към някого отново – дори да е „нов мех“. Забелязал съм, че дори размишленията за обстановка в „Тялото“ заплашват техния комфорт и те се отдръпват от каквото и да било въвличане в нещо. Това е ужасен срам. Това е моментът, когато израелтяните загубиха всичко – цялото си бъдеще.

Пустиня, която продължава постоянно – година след година – без „Обещаната земя“, е просто кошмар. Тя е доказателство, че нещо не е наред. Хора, на които им е удобно в подобна среда, трябва да се справят със себе си. Нещо определено не е както трябва.

Вижте, Новият Завет познава само един вид християнство – Тялото. Въобще НЯМА ТАКОВА НЕЩО като индивидуалистично „остави ме на мира“ християнство в Библията. Може да има пустинни периоди, но те не траят вечно. Те са временни. Те са времена на обучение и подготовка. Те не са „нормата“. Всъщност те не са нормалната църква въобще.

Изучавал съм история на Съживленията и мога да ви кажа, че никога не е имало съживление, което да е включвало „излизане и осамотяване“. Може да е имало подобен период преди съживлението, но то никога не идва при заклетите индивидуалисти. В Новия Завет всичко е „ЕДНО ТЯЛО“ – свързано заедно, обединено в съгласие.

Осъзнавам много добре, че църквите, които виждаме около нас днес, са далеч от „новозаветните“ църкви. Така че мога да разбера защо хората се въздържат от присъединяване към тях. Но това не е извинение да приемеш поведение „анти тялото“. А се страхувам, че това се случва с много хора извън църквите. Те стават хронични „неприсъединяващи се“. Циници и стоящи настрана. Пълната противоположност на хората от „Тялото“. Всъщност много от тях са от този тип, които няма да се присъединят към нищо никога. Това правилно ли ви изглежда? Това прилича ли на общество на „Съживлението“? Със сигурност не. Ако сте анти-тялото, тогава сте и анти-Исус. По друг начин не мога да го видя.

Както подхвърлих по-рано, съм се срещал с няколко човека (някои от тях бивши водачи), които са били извън църквите в продължение на близо двайсет години. Някои от тях са противници на цялата идея за общи „събрания“ (Твърде е „религиозно“, казват те). Така че те не се събират с никаква група изобщо. И са сами по себе си щастливи – „само те и Бог“. Трябва да кажа, че това е ужасна загуба. Не мога да подкрепя мисленето на „безползния слуга“, който скри таланта си в земята, вместо да го използва за Божието царство. Не мога да повярвам, че Бог иска хората със силни дарби и призвания да прекарат в самота двайсет години в някакво духовно бласто, просто защото не приемат положително идеята за „Тялото“. Смехотворно е. Много от тези хора имат възгледи, които църквата отчаяно има

нужда да чуе. Но никога няма да ги чуем, просто защото те говорят само помежду си.

Има един вид „елитарност“ (или духовна гордост) във всичко това, която е много отблъскваща. Знам това, защото аз самият бях такъв, когато бях извън църквата. Тя носи едно самодоволно поведение, което казва: „Църковните хора са ‘религиозни’. Те са хванати от ‘системата’. Ние сме свободни от всичко това. Ние сме тези, които наистина знаем какво става.“ С подобно поведение е много лесно да станем податливи на духовна гордост. Няма разлика от фарисея, който се молеше по подобен начин: „Благодаря ти, Боже, че не съм като другите...“

Казвам ви, когато дойде моя „кризисен период“ през 1993 г. – времето, когато излязох от пустинята – Бог ме изобличи за много подобни неща. Всъщност аз видях, че може да има толкова много гордост, елитарност и „сектантство“ измежду напусналите, колкото и в най-религиозните църкви! Когато се отделите и гледате отгоре на другите християни, тогава сте фарисеи. Няма значение дали сте в църква, извън църква или каквото и да било. Себеправедността е ужасно зло. И доколкото аз съм видял, тя е широко разпространена в много части на това движение.

Много е възможно да си „религиозно“ нерелигиозен . Възможно е да си толкова уплашен от всичко, което изглежда като „църква“, че да бягаш на километри в противоположната посока и да възприемеш глупави крайности. Някои от нещата, които съм виждал измежду напусналите църквите, са почти смехотворни, ако не бяха толкова трагични. Бил съм на събрания, където всеки се страхуваше да не бъде погледнат като „водач“, така че трудно се случваше нещо. Бил съм с хора, които мислеха, че пеенето е твърде „религиозно“. Бил съм с други, които мислеха, че всяко „организирано“ нещо не е от Бога. И се сблъсках с други, които мислеха за „религиозно“ благодарението за храната!

Тези хора четат ли някога Библиите си? Не са ли чели Деяния на апостолите?

Както виждате, „извън църквата“ може да стане също толкова „секта“, колкото всичко останало. Ако не внимаваме, то може да стане един смехотворен „анти всичко“ клуб. Той може да стане дори нашият личен малък „култ“ – държащ ни в окови, които да ни разделят от другите и да не ни позволяват да изпълняваме Божията воля за живота ни.

Аз говоря за „крайната“ страна на това движение. Но вярвайте ми, има много хора, хванати в това нещо. Пазете се!

Преди 1993 г. самият аз бях прихванал много от тези неща. А какво ми отвори очите и ме изведе от 7 годишната пустиня? Много е просто. Бог ми показа как да се справя с много от „крепостите“ и оковите надълбоко вътре в мен, и след като това стана,

много неща изведнъж ми станаха много ясни. Като че ли капаци ми паднаха от очите.

Преломният момент дойде, когато получих ново откровение за властта, която Бог дава на всяко от Неговите деца да „събаря крепости“ – дори в техния собствен живот. Започнах да виждам, че вътре в мен има една „земя“, която не е превзета все още от Бог и е все още в ръцете на врага. Имаше крепости на гордост, бунт, отхвърляне и всякакви видове окови от миналото, които бяха дълбоко в мен. Те не бяха „демони“ сами по себе си, но те позволяваха на врага да има положения в моя живот, които да използва срещу мен. Въпреки, че се бях „покаял“ за много неща в живота ми, това изглежда не се справяше с тези по-големи крепости. Някак те трябваше да бъдат изкоренени.

Бог ми показа, че имам нужда да го помоля да освети тези крепости, така че да стане по-ясно с какво точно се боря. След това трябваше да се отрека с устата си, но **ОТ ДЪНОТО НА ЦЯЛОТО СИ СЪЩЕСТВО**, от всяка една крепост – бидейки много конкретен. Трябваше да ги изгоня от мен като „нечисти неща“ в името на Исус – отказвайки се от тях с цялата сила на моето същество. Това беше една безпощадна мисия „открий и разруши“.

И проработи! За период от три дена аз преминах през целия си живот по този начин, молейки Бог да ми покаже всичко, с което трябва да се справя. И едно по едно тези неща бяха отречени и изгонени от моя живот в името на Исус. Какво преобразяване! Как се промени живота ми за три дена!

И след като преминах през този процес, открих, че очите ми са отворени към неща, които си мислех, че са „наред“. Някои от „извънцърковните“ ми разбирания - за водачеството например, сега разпознах просто като бунт. И много други неща бяха по-скоро произтичащи от отхвърляне и гордост, отколкото богоугодни. Разбрах, че съм също толкова религиозен и самодоволен относно принадлежността ми към движението „извън църквата“, колкото и когато бях по-рано в моя живот, когато принадлежах на една много „изключителна“ петдесятна деноминация. Поведението ми беше едно и също. Възможно е да си много легалистичен, праволинеен и осъдителен в това да си „извън църквата“.

Сега, когато тези крепости са си отишли, се чувствам по-свободен от всякога. Изпитах истинска свобода в Христос – може би за първи път. Вече не съдех хората по външната проява на тяхното християнство, или „кутиите“ в които бяха, но по-скоро по тяхното сърце спрямо Бог и искреното им търсене.

Започнах да забелязвам, че в книгата на Деянията има СИЛНИ ВОДАЧИ (апостоли и старей), както и ясна степен на ОРГАНИЗАЦИЯ И СТРУКТУРА. Забелязах, че има ДИСЦИПЛИНА И АВТОРИТЕТ (лоши думи за много хора „извън църквата“).

И разбрах, че някои от моите отношения „извън църквата“ са били по-скоро „реакция“ на сегашната система, отколкото точни библейски гледни точки.

С осъзнаването на всички тези неща, които нахлуваха в сърцето ми, целият ми мироглед се промени и почти за една нощ аз напуснах „пустинята“. Беше време да вляза на топло от студа.

Така че, как виждам сега движението „извън църквата“? Всъщност аз все още съм убеден, че Бог подготвя много хора в пустинята, така че тя е много важна. Също така мисля, че навлизаме в едно велико време на „промяна“ в църквата. А „оттучването“ на старите начини и да грабнем новото, е нещо което Бог определено желае да направи. Много от домашните църкви и клетъчните мрежи, които възникват, са свидетелство за тези ветрове на промяна. Но има дълъг път докато стигнем до християнството на Новия Завет. Сега е само началото.

Убеден съм, че много от призованите извън църквите, имат водачески призив в живота си. Всъщност си мисля, че те ще бъдат лидери в идващото движение на Бог. Както вече отбелязахме, изследването на Алън Джеймисън разкрива, че 94 % от християните извън църквата, които той е интервюирал, са били накакъв вид водачи в църквата. Това е зашеметяваща статистика. Не мога да не мисля, че Бог се готви да прави нещо ново и че подготвя водачите си в пустинята, както винаги е правил. Това има огромен смисъл и е напълно издържано библейски, както вече видяхме.

Остава факта, че някои хора са в голяма опасност от това да останат в пустинята завинаги. Това е една от най-големите ми грижи. Защото лично съм го видял и е ужасно.

Убеден съм, че в пустинята има неща, с които ТРЯБВА да се справим, за да минем от другата страна. Това е със сигурност една от основните причини, поради които Бог ние изпратил там – да се справим с тези проблеми в живота си.

Както казах преди, точно както при израелтяните, „изпитът“ идва когато дойде време да излезем от пустинята. Остават ли бунтът и непростителността? Съществуват ли още проблеми с водачеството и авторитета? Изцерени ли са всички „рани“? Гордостта и страхът от отхвърляне имат ли още власт в сърцето ни? Това са критични въпроси за всеки един от нас. И това са нещата, които ще имат значение.

Няма спор, че излизането от пустинята е „риск“. Никой не иска да бъде наранен отново. Никой не иска да бъде отхвърлен отново. Никой не желае да му се налага да вика „покайте се“ в лицето на тълпата.

Но Бог трябва да има водачи. И те трябва да са водачи, на които Той да може да се довери. Те не трябва да се страхуват да говорят в лицето на общественото мнение.

Те трябва да са водачи, които виждат нещата „различно“ и които наистина се страхуват от Бог, а не от хора. Те трябва да са добри пастъри и проповедници на Истината. Бог трябва да има такива водачи. И Той трябва да ги изпрати в „училището на пустинята“ и да чака, и да чака, докато са готови. Това винаги е било цена, която Той е бил готов да плати.

По-долу са цитирани имейли, които получих по тази тема:

Мерилин (САЩ):

Току-що прочетох за вашата опитност в пустинята... Помогна ми да разбера, че трябва да разреша на Бог да изцели болката, която преживях от ръцете на „църковни“ хора, така че да мога да се събирам отново с тях. Пустинята беше започнала да ми харесва – бидейки там насаме със себе си.

Съвсем наскоро Бог ме изпрати на една конференция с радикално хваление. Аз му казах, че трябва да ми каже за какво бях там или си отивах вкъщи, защото преди това Той ми беше казал, че имам нужда да прекарвам време с Него, а това можех да правя и у дома. Когато отидох на конференцията, говорителят отбеляза колко важно е общото хваление. Бог ми каза: „Когато беше болна и умираше, ти прекара време с мен насаме и аз те изцелих. Но сега моето Тяло е болно и умиращо и ти трябва да прекараш време с другите членове на Тялото ми, хвалейки ме, така че то да бъде изцелено“. Бог ми каза, че Неговото Тяло ще бъде изцелено по същия начин, по който моето е било изцелено – просто прекарвайки време с Него, радвайки се на Неговото присъствие.

Бог направи значително изцеление на сърцето ми, докато бях на конференцията и изчисти целия стар боклук. Той отново освободи Духа си в мен.

Аз си мислех, че съм приключила с цялата тази работа по изцелението до този момент, когато Бог ми даде слово, в което казва, че трябва да Му позволя да изцели всички болки, от които съм страдала. Когато го попитах кои са те, всичко което получих, бяха различни водачи и хора от църквата. Аз ги бях забравила и няхах в себе си горчивина. Не ми беше трудно да помоля Бог да ги благослови или да се моля за тях. Но когато се появише идеята да се присъединя към тях отново, това не можех да понеса. Бог ми показа, че съм сложила голяма стена и съм се отделила поради болката. Аз даже се питах цял ден дали всичко това е от Бог, защото не можех да разбера защо Бог ще иска да се събирам отново със същите хора, които преди са ме отхвърлили. Вчера един човек ми каза, че трябва да се свържа с някои хора в района. Аз няхах абсолютно никакво желание. Най-накрая му казах, че ако Бог ми каже, ще го направя, но иначе няма да ида при тях. Е, днес Бог започна процеса на казването.

Марк (САЩ):

Помнете, че всички библейски личности, които бяха изпратени в пустинята (Павел, Исус, Давид и т.н.), излязоха оттам и се присъединиха към тялото с тяхното обновление. Ние всички ще се присъединим също към тялото. Но в този процес Сауловците на старите мехове ще се опитат да се съпротивят и да ни отхвърлят. Винаги става така. Бог ми говори преди 3 години (чрез друг християнин) и Той много ясно ми показа, че докато не се предам на Неговата невеста, няма да ми бъде разрешено да знам Неговите

тайни. В пустинята аз научих много неща за Него, но през последната година Той ме върна в църквата. Определено ми беше трудно да се подчиня на авторитетите (бидейки самотен вълк в продължение на толкова много време и имайки толкова различни ценности). Нещата, които Бог ми показва в духовната реалност, съществуващите църкви не могат да ги разберат или поне няма да ги приемат.

Тази година Той поиска от мен да посещавам нещо като „училище“ за изграждане на църкви – може да си представите колко интересно е това, сравнявайки техните ценности с тези, на които вярвам Бог ме научи.

И все пак трябва винаги да помним как Давид не предприе нищо срещу Саул. Бог изведе Давид обратно в царството за да стане новия цар. Но през цялото време Давид имаше респект към избора от Бог авторитет. Вярвам, че трябва да сме достатъчно силни, за да вървим напред, прокламирайки това, че Бог прави нещо ново, но трябва да сме и достатъчно смирени, за да помним, че трябва да се подчиняваме на избора от Бог авторитет. И при все че се различаваме от тях по някои неща, Той ги е сложил там.

Джеф (САЩ):

Бог ни изпраща в пустинята за точно определено време и за точно определена цел, а после ни връща обратно в тялото Христово, за да извършим работата, която ни е дал. Аз също бях пратен за известно време в пустинята, но това време свърши вече. Той ме призова в нова църква, която вярва по начина, по който аз вярвам и Той започна да възстановява служението, което имах преди, както и да изцелява сърцето ми от минали болки. Чудесно е да си част от такава любяща група, която прави всичко възможно да живее по начина, който изповядва. Една част от служението, което имам, е да споделям нещата, които Бог ми е открил по време на опитността в пустинята. Едно от нещата, които се чувствам воден да споделям, е как Бог ме промени през този труден период.

Това се случи и на Илия, следвайки Божията победа на Кармил (3 Царе 18). Спомнете си, че когато той избяга от заплахите на Езавел, той също отиде в пустинята за известно време и Бог дори го благослови. Но след това, когато му показа славата Си, той го попита: „Какво правиш тук?“... Докато Илия си стоеше в пустинята, Бог не можеше да го използва. Затова и му каза: „Какво правиш тук?“ А след това: „Върни се по пътя, по който дойде“. С други думи след като Бог му показа каквото трябваше, Той го изпрати обратно при неговия народ и обратно в служението.

Също така помнете, че пустинята е място на изпитания и откровения. И като такава, то никога не е било предназначено за постоянно обиталище на Божия народ... Той ви изпраща обратно, за да споделите с другите онези неща, които Той ви е показал по време на вашата опитност в пустинята (точно както направи и с мен). И точно затова Илия трябваше да помаже Елисей като пророк и Йеху като цар. Само си представете какво щеше да се случи, ако той никога не беше изпълнил своята задача.

Алисън (Южна Африка):

Знам какво е да си в църква, където моето (и на моя съпруг) видение е било дълго време смачквано от водачеството. И знам какво е да обикаляш пустинята без никакво общение. Това място не е Църквата.

Знам какво е да си на събрание, където хората са водени и манипулирани от човешки емоции – това също не е Църквата.

Така че къде е Църквата? Това е въпросът. Християните „извън църквата“ всъщност търсят ли Църквата – или са доволни в своята изолация? Ако искрено търсим, то ние сме готови да видим преродената истина. Но докато сме доволни в нашата изолация, адаптирайки се приятно към пустинята, молейки се за „ние четиримата и не повече“, то тогава Бог да ни помага, но със собствените си действия ние забавяме идването на нашия Господ... Нека не си „играем“ повече на критичност, така както някои си „играят“ на църква.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ХРИСТИЯНИТЕ „ИЗВЪН ЦЪРКВАТА“, ПОСЕЩАВАЩИ ЦЪРКВА

Изглежда има огромно мъртво вълнение на „недоволство“ в църквата понастоящем. Може ли Бог сам да причинява това, подготвяйки голяма промяна и реформация в народа си? Доста от тези, които ми писаха, са все още в църквите си, но се намират в трудно време, търсейки причината все още да са там. Следните имейли обясняват причините, които мнозина дават за тяхното растящо недоволство.

Норийн (Южна Африка):

Аз съм една от тези, които са вътре, но и вън, ако ме разбирате. Чувствам се далеч по-сигурно в личното си взаимоотношение с Господ у дома. Също така никога не съм сигурна дали това, което се случва в църквата, е правилно. Ужасно е, защото тази вечер можех да отида на църква, но избрах да не ходя. Това ме кара да се чувствам виновна. Но пък никога на съм се чувствала по-близо до Господ.”

Канди (САЩ):

Аз не съм „извън църквата“ в момента, но понякога се чувствам сякаш съм. Върнах се в една изпълнена с Духа църква, към която се „присъединих“ преди седем години. (В продължение на 3 години бях в една друга подобна църква, която се разпадна, после в продължение на 4 години бях в една църква, не изпълнена с Духа). Знаех, че трябва да се върна в изпълнена с Духа църква... Разбрах, че членството ми е прекратено и трябваше да се „присъединя отново“, за да стана член... Все още не съм направила това... Не знам защо е необходимо. Пасторът организира различни неща, за да привлече нови членове. Не че е грешно, но ако имахме истинско съживление, хората щяха сами да идват, нали? Както и да е, трудно ми е да продължавам, при все че знам, че трябва. Чувствам се като на едно много

сухо място, включително, когато съм в църквата. За всеки един, който е „извън църквата“, сигурно има поне един „в църква“, който се чуди защо е там.

Вики (САЩ):

Възможно ли е да си в пустинята и все още да участваш в някоя църква? Аз съм солидарна с тези, които са в пустинята и са напуснали църквата, и съм мислила да направя същото, но получавам смесени послания и докато не съм наясно с определената ми посока, не смея да мръдна, при все че съм толкова надалеч от църковните програми. Аз мисля, че съм „християнин извън църквата, посещаващ църква“, приключил с програми и празни хваления, гладуващ за истински взаимоотношения, центрирани върху това, което върши Бог, и жадуващ да види плодове, дори ако това означава да се изрежат някои стари клони.

Алистър (Австралия):

Ние все още ходим на църква, но без надежда. Понякога се чудя дали настоящата структура ще бъде разрушена и истинската невеста ще възкръсне като феникс от пепелта, или истинската църква ще бъде изградена в допълнение на настоящата, което става още по-неуместно.

Със съпругата ми имаме две много силни желания вътре в нас. Да видим изкуствата изкупени и да видим църквата да бъде Исус на действие в света около нея.

Много от тези хора ми казаха, че се чувстват сякаш не се „врзват“ с това, което става в тяхната църква. Те се мотаят наоколо, но не се вместили в това, което се случва:

Джил (Нова Зеландия):

Със съпруга ми след като бяхме активно въввлечени в църква изпълнена с Духа от 1965 г., прекарахме 2 години „извън църквата“ и съвсем наскоро се върнахме и започнахме отново... в друго общение.

При все това аз сядам там всяка неделя, чувствайки се толкова не на място, чудейки се какво ми е грешното. Дори ми е трудно да участвам в общото хваление... докато вкъщи... когато съм сама, се чувствам толкова по-близо до Бог. Ние не сме от тези, които сменят църквите, участвали сме в домашни групи и библейски изучавания, докато сме били в църквата. Но откакто бяхме „навън“ за мен е по-лесно да общувам с тези, които са извън църквата по каквато и да било причина... някои просто са паднали в пукнатините. Ние не искаме да сме самотни рейнджъри, вършейки свои си дела, но като че ли това, което става с нас, е нещо, което Бог прави.

Клаудия (САЩ):

Със съпруга ми точно имахме дискусия за това дали сме били или не призвани извън организираната църква. Ние все още посещаваме църква в неделя, но като че ли не се вменяме там. Сядаме измежду хилядите и слушаме „добро послание“, но „не сме свързани с тялото“. Ние искаме да бъдем. Опитвали сме да се свържем, но само за да бъдем

изблъскани. Ние виждаме толкова много контрол в местните църкви, които посещаваме. Знаем, че да бъдеш изолиран не е отговорът.

Доста от тези хора казват, че са забелязали други около тях, които изглеждат неспокойни и недоволни. Това е явно доста разпространено явление:

Питър и Дорийн (Нова Зеландия):

Имам слаба връзка с англиканската църква и съм се срещал с толкова много хора, които са гладни за нещо, което те не познават! Има неспокойство в техните сърца, така както вие казвате: „Те се скитат от църква в църква“ ...

Ърлийн (САЩ):

Имам приятели, които в голямата си част са напуснали църквата. Аз все още ходя в моята. Причината е, че НЕ съм чул от Бог да ми каже да направя нещо друго. Аз поучавам в неделно библиейско училище, както и в някои групи за изучаване с различни хора в техните домове, и знам, че Бог ме е призовал да поучавам. При все това, не ми е достатъчна църквата така, както обикновено. Обезсърчен съм, че не виждаме много повече от „знаменията, които следваха повярвалите“ и установяване на тъждественост. Дарбите на Духа са много оскъдни, не се случват толкова много спасения, а църквата се е превърнала в християнски клуб според мен...

Ейлийн (САЩ):

Ние сме част от онези християни, които са абсолютно неуверени в църквата си. Единственото, което ни държи вързани за тази църква напоследък е, че децата ни участват в младежката група и чувстваме, че те имат нужда от своите контакти.

Във всяка църква, в която сме били, било то петдесатна, харизматична, баптистка...каквато и да било...нещо липсва във всяка една. Чувствам като че ли на църквата на това поколение ѝ липсва „пълнотата“ в Христос. Като че ли винаги има една голяма слаба област. Не казвам, че ние сме свършените християни и че знаем всичко... това е далеч от истината... но има толкова много неща, които липсват.

Научих толкова много и най-вече пораснах у дома в молитвената си стаичка, търсейки Бог и изучавайки Словото Му. Духовният ми растеж, а и този на съпруга ми, не идват от посещение на църквата. Той идва от прекарване на време с НЕГО у дома. Църквата е станала повече като социален час, отколкото на търсене на Бог. Би трябвало да вършим нещата, които Исус правеше (чудеса, изцеления, освобождения, възстановяване и т.н.) и дори по-велики!! Особено в последните дни!!

Много от тези, които ми писаха, споменават каква „празна“ опитност е станала църквата за тях и как се чудят какво може да се направи, за да се променят нещата:

Рутти (САЩ):

Като че ли аз само си топя мястото в църквата. „Дейностите“ и „програмите“ там са толкова празни. Ние се превърнахме в социален клуб с манталитет на „благослови ме“... По-добре се чувствам, когато прекарвам сама време с Исус и Неговото присъствие, отколкото да го търся в тяло от хора, които прекарват цялата служба, гледайки часовниците си и опитвайки се да решат колко от техния ден ще бъде използван за църковната служба...

Холи (САЩ):

Лично аз се чувствам като в духовен затвор през последните 4-5 години. Църквата, която посещавам, провежда страхотни служби, различни програми красят стените и т.н., но всичко това не ме впечатлява и ме оставя равнодушна в сърцето ми. Защото...

Може би защото гледам на другите, а не фокусирам очите си на Исус (????)

Защото гледам на другите, които след службата се връщат в онова, което си правят, което не е свършено пред Бог.

Какво означава невероятно „докосване“ от Господ, ако няма продължителна промяна, когато усещанията преминат??

Аз се отнасям неохотно към онези, които искат да дойдат на църква с мен. През повечето време чувствам, че водейки ги там, това ще ги заведе единствено до робство към църквата, а не до взаимоотношения с Господ... Аз не искам някой просто „да дойде на църква“ с мен, аз искам да „дойдат при Исус“!

Като че ли не се набляга много на личните взаимоотношения на човека с Бог. По-скоро на взаимоотношенията с пастора и служителите, или на нашето лично служение в конгрегацията.

Нямам каквото и да било желание за служение или водаческа роля в църквата. Виждала съм го и преди, правила съм го и съм изморена и невпечатлена от това (така както и немотивирана).

Мисля си, че няма по-голяма радост от това да посетиш затворените, вдовиците, болните, страдащите, онези, които спят тихо до вратата на църквата, а никой не ги забелязва, защото са толкова заети да „служат“ на изгубените. (Изгубените стават още по-изгубени, а спасените – пренебрегнати). А ако видят, че някой не идва известно време, са прекалено заети за да разберат защо и къде е този човек. (Много често тази „заетост“ е свързана с църквата!)

В същото време аз съм гладна. Толкова отчаяно гладна да намеря в местно общение това, което е в духа/душата ми и ме прави ужасно гладна и незадоволена от това, което се предлага там.

Изследвах сърцето си, за да видя дали това не е мойто „аз“. Ако има неща, за които да се покая, да се погрижа, да сложа под кръвта и т.н. Разбира се, че има такива. Но не е само това, което ме прави да гладувам духовно.

Аз не искам „добра“ служба в местната ми църква. Не искам да участвам в „повече“ програми и служения. Не искам позиция в местната конгрегация.

Може би просто искам да бъда нахранена. Но нахранена с какво? И защо се чувствам толкова гладна духовно? Словото казва: „опитайте и вижте, че Господ е добър“. Може би аз не „опитвам“. Ако е така, аз искам да опитам! Но не искам да опитам просто нещо,

което пасторите приготвят и поднасят на всяка служба. Не искам да бъда на трапеза и да си избирам какво би могло да ме задоволи духовно или да получавам „тръпки“ от Святия Дух, които някой ми е приготвил.
Аз просто искам БОГ!!!

Мерилин (САЩ):

От много дълго време не съм получавала нищо в църквата. Хвалението е слабо... всички бързат за някъде, тъй като имаме последователни служби. Няма време да оставим Святия Дух да се движи. Но искам да ви кажа защо стоя. Стоя заради децата. Не съм там, за да взимам, но за да давам. Можем да направим службите за децата живи и значими. Децата имат нужда от нас там. Аз получавам повече давайки на децата, отколкото да посещавам службите.

Донна (САЩ):

Не мога да ви кажа колко много пъти съм ходила на църква, за да се срещна с Бог, само за да остана разочарована и понякога дори в сълзи.

Църквите, които съм посещавала тук в Америка (в Орегон, където живея и в Тексас) са мъртви и сухи (при все, че са така наречени „изпълнени с Духа“), така че трябва да се насиля, за да отида, или по-скоро не мога да се насиля да отида.

Чудех се дали има нещо грешно в мен, защото мразех толкова много всичките ми приятели да ми разказват как „присъствието на Господ било толкова силно“, докато моите мисли (никога изказани разбира се) бяха: „УФФ! По-добре се чувствам при зъболекаря ми.“

Обичам Исус тоooooooooooooooooолкова много и имам толкова хубаво време с Него у дома, че просто не мога да разбера защо често се чувствам толкова зле на църква. Говорила съм с толкова мои спасени приятели и роднини, с които без изключение е било злоупотребявано от „християни“ и „служители“, че аз непрекъснато се опитвам да ги убеждавам, че не Бог им е причинил това.

За съжаление повечето „християни“ дават на Бог толкова лошо име, че спасените не искат да имат нищо общо с Него. Сега се моля постоянно: „Господи, ако аз те представям погрешно, спри ме с всички възможно средства“. Не искам в съдния ден да давам отчет за всичко онова, което е държало хората далеч от Бог заради мен.

Сега знам, че има може би милиони от нас, които се чувстват по същия начин относно „организираната религия“, залагам си обувките, че извеждането от „църквата“ е движение на Бог. Той казва така: „Излез от нея, народе мой, и не участвайте повече в греховете ѝ“.

Много от тези хора „в църквата“ ми казаха, че се намират в объркано състояние относно това какво да правят и къде да отидат. Те имат толкова малко възможности. Те наистина не виждат Бог да се движи в тяхната църква, но никъде другаде не изглежда да е по-добре. Какво наистина може да се направи, за да се излекува това неспокойство, обхванало западното християнство?

Сондра (Австралия):

Въпреки, че останах в църковната система, аз просто не знам какво да правя. Мислех за това, че „ставам толкова странна и не в ред“.

Не искам да съм извън Тялото, просто извън „комерсиализираната“ църква... такава липса на ходатайство, търсене на Бог, тихо време на дълбока молитва! И за да бъдем напълно честни, няма никакво покаяние! Всъщност покаянието като че ли е мръсна дума в църквата. Толкова е неудобно да се даде необходимото ѝ значение, което Бог изисква от нас за здравословен духовен живот. И всъщност покаянието беше изместено от самоизграждането и гордостта от това, което правим! Като че ли нашата църква се рекламира така, сякаш е толкова достойна и права относно Божиите планове, цели и благословения. Свивам се в духа си и се чувствам зле всяка неделя, когато седя два часа в „Нека да търсим Бога“, когато всичко, което изглежда, че търсим, е самите нас и хубаво социално време.

Шерил (САЩ):

Толкова сме разстроени вече и ни е писнало от това си играем на църква. Бяхме посветени младежки водачи в продължение на 10 години и бяхме обявени за бунтари заради нашите виждания относно състоянието на църквата през последните години. Ние сме се оттеглили от църквата, но се колебаем за това да я напуснем напълно. Чувствата ни са следните – ако всички от „нас“ напуснат, кой ще каже на останалите, които се чувстват по същия начин, че не са сами и не са „странни“?

Във всички аспекти в живота си ние сме изключително посветени на Бог и сме много по-близо до Него от когато и да било. Странно е как всичко това работи! Познаваме много хора, които или са на ръба да напуснат църквата напълно, или вече са го направили. Тук в Онтарио това се случва с опасна скорост. Толкова много от нас се чувстват по този начин и правим същите ходове, без да знаем, че други минават през същите места. Не мога да помогна, но си мисля, че Бог наистина извежда армията си навън за известно време, но за колко – кой знае?

Таит (САЩ):

Още от първата година, от когато се чувствах разстроен за моята църква и нейните светски начини да си върши нещата, за хората по пейките, в страх от човеци, а не толкова от Бог, аз мислех да напусна, защото бях по-фокусиран върху грешните неща, отколкото върху Господ. Бог много явно се движи в църквата ми, създавайки нов мех, но съм изключително объркан поради хората, които държат на стария мех и отхвърлят възможността за новото.

Леа (САЩ):

Понякога си мисля, че за мен би било по-лесно да посещавам редовно църква, така че да избегна загрижените коментари от моите християнски приятели, които вярват, че аз съм в неподчинение. Всъщност аз ходя на църква поради вина, но всеки път, когато ходя, чувствам сякаш Бог ми напомня, че ме е призовал навън. Не извън общение с братята и сестрите, но извън организираната църква.

В случаите, когато ходя там, се чувствам толкова празна. Чувам пасторът да ми казва колко е важно да си част от църквата. Чувала съм това толкова много пъти, че се чудя защо толкова много пастори постоянно го напомнят. Чудя се защо те не усещат, че Бог е достатъчно голям, че да се срещне с нас в домовете ни без организирано хваление, проповеди или неделно училище за децата.

ДЕСЕТА ГЛАВА

„СЪЖИВЛЕНИЕТО“ ОТГОВОР ЛИ Е?

„Съживлението“ в християнски смисъл е определяно като мощно движение на Бог, носещо истинско „възстановяване“ и обновяване – за да се върне църквата в състояние по-близо до първоначалното от книгата на Деянията – поне за известно време. Можем да открием мощни реформации и съживления в църковната история – някои от които промениха църквата напълно завинаги.

Осъзнавайки, че хиляди хора напускат днешните църкви, много водачи искат някакъв „отговор“, който ще ги върне отново. „Какво можем да направим за да ги върнем?“ – питат те. Но те не разбират, че напусналите не искат да се връщат в църквите такива, каквито ги познават. Те чакат ново движение – една изцяло нова „църква“ – нещо преобразено от Божията сила. Всъщност ясно е, че те искат нещо много по-близо до първоначалната църква в Библията. Това, за което те говорят, е широкообхватна реформация и съживление – нещо, което ще ги доведе до пълната жизненост, вяра и сила на ранните християни.

Сега, нещо интересно за първоначалната църква в Ерусалим, е че те бяха най-вече църква „на открито“. „Моля?“ – ще кажете вие. „Църква на открито? Смятах, че те се срещат всеки ден в храма. Това не ми звучи като църква на открито.“

Въпреки, че малко християни днес са наясно с това, извън съмнение е, че ерусалимската църква е била основно на открито.

Книгата на Деянията отбелязва, че вярващите се срещаха всеки ден на място, наречено Соломоновата порта, което е било огромен двор, свързан с основния Храм. Този двор също е бил познат и като „Двор на езичниците“ и е бил една

огромна павирана област – с размера на около пет и половина футболни игрища. На едната страна е имало тясна покрита област, където апостолите са стояли и проповядвали – позната като Соломоновата Порта.

Знаем, че ерусалимската църква начисляваше хиляди още отначало, така че ако са искали да се събират „като едно“, то единственото място да го направят, е било някое огромно отворено пространство. Също така, това е била най-заетия и населен „площад“ в целия град. Ако са искали да занесат посланието си до възможно най-голяма публика, това е било мястото.

Сега, какво общо има това с нашата дискусия за християните „извън църквата“? Е, те не са единствените, които говорят за връщане към „първоначалното“. Те не са единствените, които вярват, че идва голяма реформация и съживление. Това е нещо, което Бог говори на всички в продължение на години. Той изглежда желае Съживление повече от всичко.

Може ли подобно движение на Бог да бъде „пресечната точка“, където мнозина „в“ и „извън“ църквата да намерят обща земя? Може ли това да е отговорът?

Това, което е ясно, е че Бог иска „първоначалната“ си църква обратно. Всички чудеса, единството, пронизващото проповядване за „покаяние“ и всичко останало, което е направило ранната църква да е такава – това иска Той да възстанови. Защото толкова много е било загубено през вековете. Днес сравнителното ни влияние е минимално. А нашите жалки разделения и деноминации ни убиват.

Мисля, че много християни ще бъдат изненадани да научат колко различна е била първоначалната църква от това, което наричаме „църква“ днес.

Едно нещо, което те имаха в онези дни, беше напълно ЕДИННА църква. (И тук не говоря за „екуменизъм“!) Простата истина е, че нямаше „деноминации“ изобщо. Всъщност те биха се шокирали да чуят подобно нещо! Църквата беше „една“ – без разделения, без отделящи се малки групи, слагащи си различен „етикет“. В края на краищата Исус сам се беше молил „Всичко да бъдат ЕДНО... та светът да ПОВЯРВА.“ Защо светът не „вярва“ днес? Може би защото не сме „едно“.

Напоследък много хора наблягат на факта, че ранната църква се е срещала по домовете (и това е истина), но те забравят, че ерусалимските вярващи се събираха на ОГРОМНИ СЪБИРАНИЯ НА ОТКРИТО – и това се случваше почти ВСЕКИ ДЕН – идвайки заедно „като един“. Всички вярващи от целия град се събираха по този начин.

Така можем да видим, че в ерусалимската църква имаха два различни вида събирания. Едното беше близкото „домашно църковно“ събиране, където

вярващите от близкия квартал се събираха в нечия къща – вземайки Господна вечеря и движейки се в духовните дарби – изграждайки се един друг в единство и любов. Това беше единият вид. Другият беше огромно събиране на открито, за което говорихме. (Масово градско събиране, където апостолите проповядваха, изцеляваха болните и т.н.) И двете се случваха през цялото време.

Това, което апостолите правеха всъщност, е да продължат служението на Исус – точно както им беше наредено. И Исус, и Йоан Кръстител имаха служение на открито, където бяха „обикновените хора“. Това беше много важно. Те бяха призвани да достигнат изгубените, а не да се крият зад 4 стени.

Днес в църквата правим на света лоша услуга. Те почти никога не ни виждат събрани „като едно“, нали? Всъщност те рядко ни виждат въобще. Ние сме се заключили в нашите малки групички – зад 4 стени – извън техния поглед и внимание. Нищо чудно, че имаме толкова малко въздействие върху тях днес. Ние липсваме от живота им.

Но всичко това ще се промени. През последните години Бог говори на цялата земя за идващата „Голяма Реформация“ на църквата – голямо „разтърсване“ ще я върне там, където тя е трябвало винаги да бъде.

Интересно е да се отбележи, че много от големите църковни съживления и пробуждания през вековете са резултирали в огромни събирания на открито. Голямото Пробуждане на 1740-те (Уесли, Уайтфилд и Тенант) е главен пример за това. Станало е нормално за десетки хиляди души да се събират на открито. По подобен начин и „Второто Голямо Пробуждане“ на 1800-те (започнало в Кентъки), от което започва началото на събирания в палатка, е имало хиляди събирания на открито. Дори Голямото съживление от 1859 г. е имало подобни елементи – особено в Улстър, с масовите молитвени събирания навън.

Убеден съм, че Бог ще се движи по този начин отново. Той иска да възстанови „първоначалното“. Той иска църквата да се събира „в съгласие“ – там, където са хората. Той иска „една“ църква – не много църкви – но една чиста и свята църква – „без петно или бръчка“. И Той иска църква, която върви напред „разрушавайки делата на дявола“, така както правеше Исус.

Ако Бог трябва да донесе „разтърсване“, за да види този вид християнство отново, то точно това и ще направи. Каквото и да струва това. Ние навлизаме в ера на голяма „промяна“ в църквата. Всъщност, смятам че сме на прага на „промени се или загини“ в западната църква днес. Защото Бог не може да живее с хладна църква.

А къде се вмести християните „извън църквата“ във всичко това? Много от тях вярват, че това, през което преминават сега, е „подготовка“ за това идващо движение на Бог. Те вярват, че за да са напълно подготвени за това, което Бог ще прави, те трябва да „отгучат“ много от техните стари начини за „правене на църква“ и да се подготвят за факта, че Бог ще направи нещо съвсем ново.

Ето пример за написаното по тази тема:

Роуейн (Южна Африка):

Вярвам, че Бог се приготвя да направи нещо съвсем различно, което ще разтърси религията и традициите из основи. Идва времето, когато ще видим голяма промяна в начина, по който е водена църквата. Аз вярвам, че църквата ще иде по улиците. Хвалението ще пламти навсякъде навън. Молитвите ще се възнасят от големите магазини и бизнес центровете. Няма да има нужда да ходите на църква, защото тя ще ви чака отвън! Огромната трансформация на слабата, немоцна организация в могъща Невяста Войн... Някои от нас са видели невероятната промяна по Божието сърце много пъти и чакаме, и няма да е много дълго. Слава на Бог!

Леа (САЩ):

Мисля, че традиционния начин на „правене на църква“ е изминал своето време. Мисля, че Бог търси хора, които желаят да признаят, че ние гладуваме и не биваме нахранени в църквата днес, дори и да чувам пастори да ми казват, че сме. Аз истински вярвам, че не можем да бъдем готови за следващото Божие движение, докато не признаем, че сме гладни и че сегашната структура не работи. Чакам да видя какво прави Бог и мисля, че то ще бъде извън стените и особено извън специалните програми и традиционния неделен дневен ред. И чакам с нетърпение времето, когато ние като вярващи ще се обединим и ще бъдем привилигирани да участваме в следващото Божие движение. Не мисля, че всеки е призван да напусне църквата, но вярвам, че някои са и съм настърчена да чуя, че тези хора се отзовават. Развълнувана съм да видя какво прави Бог с тези хора!

Сю (Австралия):

През 1995 г. Господ ми показва, че той ще „оттърси ада от църквата“. Буквално. Показва ми, че в местната църковна система има демонични власти, поставени над някои църкви и че те имат законно право да са там. Той ми даде стихове, в които „всичко, което може да бъде разтърсено, ще бъде разтърсено“. Всяка една структура, която не е постановена от Господ ще се строши и ще падне – като институции, църкви, колежи – всичко, което не е основано на Канарата Исус Христос. Така установената система, както я познаваме, ще падне. Това, което се случи, е че човекът беше хванат в Божия път и неговия план за неговото царство.

Аз съм една от тези, които чакат. Знам, че Бог ще използва мъжете и жените, които е обучил и които са извън системата. Това, което Бог е родил в живота им, няма да бъде напразно. Чувствах се сякаш бях в пещерата Одолам в продължение на 5 години. Последната година, когато бях на пророческа конференция, открих и други, които се чувстват по същия начин... Исус ще дойде за една славна църква.

Стивън (от неизвестно място):

Ние сме навън над три години, чакайки Бог да ни покаже какво да правим по-нататък. Тази седмица получих писмо, канейки ме да поучавам върху пасторското водачество в едно библейско училище. Но какво да поучавам? Моите разбирания са напълно променени от „НОРМАЛНАТА“ пасторска гледна точка. Църквата дали някога ще е готова за изтръгването, раздирането на нормалната безсилна система, която кара хората да зависят от църквата и водачите, вместо от Бог и САМО от Него?

Джим (от неизвестно място):

На шега наричам това „опитност извън Тялото“, говорейки за тялото Христово. Това, в което може да се обърне, е разбуждане, разкриващо Църквата без стени.

Кати (САЩ):

Наскоро се преместихме... Има три видни църкви изпълнени с Духа, с подобни доктрини като цяло. И въпреки това тези три църкви никога не споменават другите, или пък да застанат в единство за дадената област. Те всички нарастват, доколкото ние можем да кажем и имат хубави сгради и програми, към които да се присъединят възможно повече хора... Лично аз нищо не мога да направя, но се чудя дали както в Трансформацията на Колумбия, водачеството не може да се събере заедно... Чувала съм един от пасторите в Колумбия да казва: „Хората бяха готови за единство, но пасторите ги държаха назад“. Може би това не е целият отговор, но в духа си аз вярвам, че може да е ключова стъпка.

Л.С. (САЩ):

Чувствам се сякаш съм чакал много време... но вярвам, че Той казва, че Реформацията идва скоро и ще намеря място в новото движение на Бог.

Керъл (САЩ):

Чували сме и продължаваме да чуваме пророчества за промяната, която идва в църквата. Само ние слушаме частично. Повечето от тях не осъзнават, че Бог не се движи от един вид тухли и хоросан в друг, но към нещо извън стените на църквата също така.

Ние не сме срещу църквата – но Бог иска да направи промени и ние искаме да сме с Него, когато ги направи.

Много хора като нас, които не са в църква, не са сами – ние не сме самотни рейнджъри. Приятелите, с които сме, не се мотаят без посока. Ние сме част от „Тялото“ и следващото голямо движение на Бог ще дойде по пазарите и домовете и може някои от тези, които го пропуснат, да бъдат вътре в системата от тухли и хоросан. Защото им е казано, че всичко трябва да дойде от системата. Те ще имат трудности с новото Божие движение.

Марк (САЩ):

Чувствам в сърцето си, че тази маса от гладни следващи Христос хора са Божия начин да постави основата на огромна реформаторска промяна.

Както виждате, това усещане за идваща Реформация или Съживление, е преобладаващо измежду много хора „извън църквата“. Те гледат на себе си като понастоящем в „пустинята“, но водени към Обещаната Земя на Съживление – един нов „мех“ за църквата. Но както казах по-рано в тази книга, точно като децата на Израел, изпитът ще дойде, когато вече е време да се напусне пустинята.

Убеден съм, че много хора „извън църквата“ със сигурност ще имат водачески способности и въобще няма да се учудя, ако Бог ги подготвя за водаческа роля в идващото движение. Но има едно нещо, с което трябва да се занимаем сериозно – всички големи съживления имат силни водачи. Това е било съществено за техния успех. Не могат ли тези „извън църквата“ да се справят с това твърдение? Чувствам, че някои (може би мнозина) биха станали жертва на анти-лидерски, анти-авторитетни и анти-тялото настроения, които са приели в обстановката „извън църквата“. (Точно както аз направих) Много от тях вече не вярват във „ВОДАЧЕСТВОТО“.

А ако вярваш само в най-меката форма на авторитета, то е много трудно да ВОДИШ. Ти може да „управляваш“, но истинското ВОДЕНЕ е различно нещо. И без лидери, които да използват авторитета си, за да държат дявола настрана, всяко съживление ще бъде проникнато от врага за нула време. Виждал съм това отново и отново, докато изучавах съживленията. Това е основната причина защо голямото Уелско съживление приключи САМО ЗА ЕДНА ГОДИНА. Ние имаме враг, който дебне като ревящ лъв и той мрази съживленията. Той е проникнал и разрушил много движения на Бог в историята, и ако му дадем възможност, той ще го направи отново. Той обича да се намества в ситуации, където има „вакуум“ от авторитет и никой не пази портите. Казвам ви, няма такова нещо като съживление без водачи. Или ако има, то не трае дълго! Съживленията трябва да се охраняват от водачи, които са сложени на това място от Бог, и които не се боят да се изправят, когато дойде времето. Такива са били Уесли, Буут, Фини и др. Всички те са били силни водачи. И апостолите бяха такива. Съживление и силно водачество вървят ръка за ръка.

Книгата на Деянията е пълна с водачи, които ДЕЙСТВАХА КАТО ВОДАЧИ. Те бяха слуги – да. Но те бяха също и ИСТИНСКИ ЛИДЕРИ. Без тях нямаше да има книга на Деянията. Чудя се колко време ще им трябва на християните „извън църквата“ да приемат този прост факт? (На мен ми отне доста дълго време.)

Трябва да задам тези въпроси: Днешните християни „извън църквата“ готови ли са да помогнат като ВОДЯТ едно ново движение на Бог? Или много от тях всъщност се страхуват да „водят“? Готови ли са да приемат отговорност и авторитет, когато това се изисква? Или те вярват в съживление „без лидери“? Готови ли са да станат

„присъединяващи“ се в истинския смисъл на думата? Или подозрението и резервираността сега са голяма част от техния характер? Готови ли са наистина да бъдат вплетени в едно Тяло? Или те ще намерят някакво извинение, за да останат настрана необвързани? Това са наистина съществени въпроси. И това ще бъдат нещата, които ще бъдат изпитани, когато дойде времето. Тези хора ОТРЕКЛИ ЛИ СА СЕ от всички неща, от които трябва да отрекат?

ПОКАЯНИЕ ЩЕ ПОМЕТЕ ЦЪРКВАТА

Очевидно е, че въпреки, че има много проблеми относно „структурата“, с която трябва да се справим днес, ИСТИНСКИТЕ проблеми (тези, които наистина са съществени), са проблемите на СЪРЦЕТО. Църквата е болна, защото сърцето ѝ боледува. Вече не става въпрос толкова за „кутиите“, в които тя живее или за стила на събранията, които тя има. Те са второстепенни фактори. СЪРЦАТА на хората имат нужда от работа. И това първо трябва да направи Съживлението – да изчисти сърцата на Неговия народ. Поправянето на „структурните“ неща ще дойде по-късно. Това, което е съществено сега, е сърцето. Затова първо ще дойде голяма вълна на ПОКАЯНИЕ. (Както и при всяко друго съживление в историята.)

Познавам доста хора в движението за домашни църкви, които вярват, че ако възприемеш правилната структура, базирана на събирания по домовете, то всичко останало ще последва само. Някои прекарват часове в дискутиране на „множествеността на стареите“, формите на домашните църкви и т.н. Те изглежда вярват, че ако смениш „кутиите“, то всичко ще е наред. Съжалявам, но не мога да се съглася. Нужна е промяна в СЪРЦЕТО – най-вече и преди всичко. И Съживлението ще я донесе. Спомнете си, че в ранната църква първо дойде ИЗЛИВАНЕТО на Петдесетница, а след това се изградиха структурите. Първо трябва да дойде Съживление и да трансформира сърцата на Божия народ. Да се опитаме да формираме „нов мех“ без новото вино е същото като да сложим каруцата преди коня.

Както много други хора, аз съм убеден, че идва голямо Съживление – прилив на Божия Дух, който ще доведе църквата на колена в дълбоко покаяние и трансформация. И чрез това ще дойде „нов мех“ с огромна жетва – с много издигнати от Бог водачи.

Дали много от днешните християни „извън църквата“ ще бъдат измежду тези водачи? Не се и съмнявам в това. Бог не ги е поставил в това обучение без причина. Но времето е ключът. Понякога са необходими „кризи“, за да се позволи издигането на новите водачи. Както казва поговорката: „Идва часът, идва човекът“. И това е повече от вярно за времената на Реформация или Съживление. Изведнъж идват новите водачи, като че от нищото – подготвяни с години на тайно място от Бог. Така винаги е било с най-големите съживления. Времето е всичко.

Както видяхме в тази глава – а и в цялата книга – има група християни в света днес, които са напуснали удобството на рутината, приятелите и познатата обстановка, за да тръгнат напред към нещо ново, не знаейки точно накъде отиват и как ще стигнат до там. Само знаейки, че трябва да отидат. Те са чули призив, видяли са видение и са тръгнали. Много смело от тяхна страна, искрено им се възхищавам. Ако се справят с пустинята, нищо не е по-сигурно от това, че ще станат чудесни водачи на Божия народ. Но ключовият момент е излизане от мирогледа на „пустинята“. Аз лично вярвам, че много от тях ще се справят. Живеем в забележителни дни.

Дали това огромно движение „извън църквата“ е знак за нещо, което тепърва предстои? Дали тази масова вълна на „недоволство“ между християнските множества е доказателство за драматичната промяна, която е точно зад ъгъла? Със сигурност трябва да признаем, че нещо голямо се случва. То е прекалено голямо, за да е просто съвпадение. Нещо много необичайно се случва – по целия свят, което само Бог може да дирижира.

Така че дали ще видим нов вид водачи, идващи от пустинята – подготвяни години наред за тези времена – готови да въведат новото движение на Божия Дух? Приближава ли ново голямо съживление на улицата? Едно нещо е сигурно: със сигурност имаме нужда от него. Само времето ще каже. Но знаци показват, че нещо голямо се гради. И извън съмнение е, че Бог носи нещо ново за това поколение. И Той прави нещо радикално. Или нещо толкова старо, че само изглежда радикално – защото никога не сме виждали нещо подобно на него преди.

Може да запишете, разпечатате или да фотокопирате тази книга, за да я раздадете на хората около вас. Но ако искате да публикувате части от нея, или цялата книга, под друга форма или публикация, моля обърнете се първо към автора за разрешение:

Andrew Strom, prophetic@revivalschool.com

Може да намерите тази книга на английски език на интернет адрес:

<http://www.revivalschool.com>

На български език на интернет адрес: <http://topmount.dir.bg>

Този превод и публикацията на материала на посочената страница е направен с изричното съгласие на автора.

Превод: Ивет Кънчева, 2005 г. , topmount@abv.bg

TO VISIT OUR WEBSITE:

<http://www.revivalschool.com>

TO JOIN OUR 'PROPHETIC'/ REVIVAL EMAIL LIST:

Send ANY email to: anzac-subscribe@welovegod.org

Copyright (c) Andrew Strom, 2003/2004. All rights reserved.
